

A

.

4

.

III

.

Scrieri
de
Ion Creanga.

---

cuprindere:

1.)-

Ampărat de la d-l Em. Goiceanu, la 26 Febr. 1908. -

ACADEMIA R.P.R

LABORATORUL-FOTO

Sectia

MICRO-FILM

SZETIVÁN

EJ

ALOM

#-77.

A

Szentiván-éji álom f.

fordította

Arany János.

Theseus, Athéne ura.
Egeus, Hermia atyja.
Lysander, } szerelmesek Hermiába.
Demetrius, }
Philostat, ünnepély rendező Theseusnál.
Vackor, ács.
Gyala, asszalus.
Zaboly, lakács.
Dudás, fuvó-foldozó.
Orrondi, üstföldozó.
Öztövés, szabó.
Hippolyta, amazon királynő.
Hermia, szerelmes Lysanderbe.
Heléna, szerelmes Demetriusba.

Oberon, tündérkirály.
Titania, tündérkirályné.
Puck vagy Robin-pajta's.
Babvirág,
Pókhaló,
Moly,
Mustármag, } tündérek.

Pyramus,
Thisbe,
Fal,
Holdvilág,
Oroszlán, } a köv-játék személyei.

Más tündérek, királyuk és királynéjuk kíséretében.
 Theseus és Hippolyta kísérői.
Aegyptin: Athéne is egy kövvel erdő.

első felvonás.

I. szín.

Athéné. Terem Theseus palotájában.
Theseus, Hippolyta, Philostrate és kíséretük jönnek.

Thes. Gyorsan közelget, szép Hippolytám,
A nársi óra; négy boldog nap új
Moldat derít föl; ah, de mily soká
Fogy e vén hold nekem! s epeszi vágyam
Mint özvegy asszony, hervadt mostoha
Ki egy fű örökjén teng sokáig.

Hip. Majd csak leszáll e négy nap ejbe márt,
S elálmódotta négy éj az időt;
És akkor a hold, mint az égre újan
Felvont erüst iv, fogja nézni őt
Menyegzőnk éjjelét.

Thes. Credj, Philostrate,
Serkentod öröme Athén ifjait;
Öbresz föl a kedv jéjzei szellemét;
A méla bűt ürd a halottai hártok,
Sapadt alakja nem köztünk való.

[Philostrate el.]

Kard volt ugyan kőröm, Hippolyta,
Bántalmakon vesem szerelmét;
De a menyegző más hangból meggyon:
Az fény, az ünnepek, az vigasz legyen.

Egeus, Hermia, Lysander és Demetrius jönnek.

Ege. Üdvös szerencse, nagyhirű verér!

Thes. Üdv, jó Egeus; no s mi jött hozart?

Ege. Panaszral és bossúsággal seli
Jövök leányom, Hermiam iránt. —
Demetrius, állj elő. — Kegyelmes úr,
Éz az, kinek nejlül igeritem őt. —
Lysander, állj elő; — s ez itt, uram,
Éz bűvölő meg gyermekem szívét;
Te, te Lysander, adtal neki verset,
S vártál szerelmi zálogot vele;
Te tönköt a hűfényvel ablakán

Alhangon alszerelméd' énkedit;
 Pokrota, hajlánc, gyűsü, pipere,
 Nyalánkság és tarult fogásid állal
 (Mi balga lyánynak mind nyomos követ),
 Keptelme mássát te orvold el;
 Csellid csenéd hi gyermekem stived
 S tetted fanyar-dacrossa ellenem
 Ak engedelmes. — En' tehát, utam,
 Kegyelmes úr, ha itt, fejedelmi síned
 Előtt se' vállalná Demetriusd:
 Athene és jogán követelem,
 Hogy mint anyémmel bánhassak vele,
 S vagy e derék ifjúnak adjam őt,
 Vagy a halálnak, mit törvényeink
 Riglón fejére szabnak ily esetben.

Thes. És Hermia?... Fogadj szót, szép leány.
 Nézd úgy atyádat, mint istent, kitől
 Eretek összes bájaid; — igen,
 Kinek viasznymása vagy te csak,
 Is a kitől függ, épen hagyom a
 Nyomott ábrát, vagy eltörölni azt.
 Demetrius jeles, derék fiú.

Herm. Lysander is.

Thes. Magában ő is az;
 De nem bírván atyád igéretét,
 A másikat kell tartanod jelesbnek.

Herm. Oh, bár szememmel nézné' őt atyám!

Thes. Jobb hogy te nézd atyád értevel őt.

Herm. Kérem, bocsásson meg, fenszöges úr.
 En' nem tudom, mi te'it ily valamerővé,
 Szememem is hogyan engedheti
 Ily körben érteimről szólanom;
 De, kérem, hadd tudjam, kegyelmes úr,
 Mi az, mi engedhet legrosszabb, ha én
 Demetriushoz nyúl nem megyek.

Thes. Halállal hálni meg, vagy mindörökre
 Kámátni férfi körből senm'agad.
 Vess hát stiveddel frámot, Hermia,
 Várgáld meg ifju perogó véredet:
 Lesz-e erőd, ha most szót nem fogadsz,

Visebni vesztastürek öliönvét,
 Sötét hárdába csukva, holtodig
 Sivar apáca lenni s elhaló
 Himnuszok rebogni meddő hűdvilágon.
 Haromszor áldott, ki vértet leküzdve
 É sűrűi pályát híven futja meg;
 Hanem letörve mégis boldogabb
 A rósa, mint ha sűrű tövislein
 Áldott magányban nő, él, és hal el.

Herm. Ugy nőjek, éljek, haljak én, uram,
 Mintsem semondják sűrűi sírj fogomról
 É férfiért, kinek gyűlölt igáját
 Híven hűdölva el nem csmeri.

Thes. Időt adok még a megfontolásra:
 S majd a jövő új helykor, — az napon
 Mely sűrű arámmal engem öntrefűz
 Örök frigy által — vagy halálja kétség
 Mint engedetlen ősz alyái tránt;
 Vagy hogy Demetriusnak nője lésszél;
 Vagy a Diana oltárán örökre
 Sivar, magányos életet fogadni.

Dem. Hagyj, sűrű Hermia, — s te is, Lysander,
 Add fel jogomnak át igényemet.

Lys. Bírod, Demetrius, atyja szerelmét;
 Hagyd nekem a leányt; vedd el apját.

Ege. Gyönyörű Lysander! jó, ő bírja hát
 Szerelmem, is ez nekivadni késsz
 A mi anyém; a lány anyém; azért
 Demetriusra átruhazom őt.

Lys. Uram! vagyokra, vére nem vagyok
 Alábbvaló; szerelmem gátlagabb;
 Van birtokom, csak oly jól rendelt,
 (Ha nem kútönben) mint Demetriusnak;
 És a mi több mint mind e kértkevés,
 Engem szeret sűrűségű Hermia.
 Mirt hát feladni gyarván jogomat?
 Demetrius, szemébe minden élt,
 Nedát leányát a bájos Helenát
 Szerelmi csábítással megnyerte,
 S az most eped sűrűny, híven eped,
 Bálványokáig, e rose hűltene'rt.

6. Thes. Halkottam erről, volt is standokom
Beszélni, megrallom, Demetriussal;
De Szorgos ügybajom költ feledem. —
Azonban, jér velem Demetrius,
Egeus jérsek mindkétten velem:
Egy kis magános lezke vár reátok. —
Te meg, lép Hermia, keszélyidet
Agyad parancsának rendeld alá,
Másképp Athene körd törvénye (melyet
Nem áll jégomban meglágyítani),
Halálra, vagy ritég életre kán. —
Hát te, szerelmem? jér, Hippolyta; —
Jeriünk Egeus is Demetrius:
Egy s más dolgra majd mássunk körül
Használni foglak, s hűvös költöni
Mi bennetek' költéről érveket.

Ege. Tisztunk parancsol, vagyunk vörz követni.

[Thes. Hip. Ege. Dem. és kíséret el.]

Lys. No ides?... arcosd mért ily halovány?
Közös mért hervadnak ily hamar?

Herm. Tan, mert eső nincs rajok, bár szemem
Viharja öket válig öntözi.

Lys. Oh jaj! a hű szerelmeit folyama,
A mennyit én olvastam, vagy regiben
Halkottam, kegyelmes nem volt seha;
De majd a vörz volt különbözö —

Herm. Oh fájdalom! nagy lenni a kicsinyhez.

Lys. Majd korra nőve állt be akadály —

Herm. Oh bosszuság! vörz lenni ifjúhoz.

Lys. Majd a rokonság választása öntö —

Herm. Oh kéz pokol! szeretni más szemével

Lys. Vagy, ha rokonszere fűzte a frigyét,
Halál, betegség, harcz rohanta meg,
S perexigsalóva' tette mint a hang,
Mint árny tűnöve, mint álom rövidde'
S mint villám fénye kormos éjszakai,
Mely pillanatra földet és eget
Töltár, de mig erté mindanok: nini!
Már a jötelség forka nyelte be.

My gyorsan elvörz minden a mi fény.

Herm. Ha hát a hű szerelmet akadály
Gyötörte mindig: úgy sorsvegyet ez;
Szeri tanítson túni e kíséretet

7.
Na már ez oly sokkott szerelmi baj
Mint álom, ábránd, vágy, könnyek, sóhaj,
Szegény szerelmünk ültetői.

Lys. Jó híbben él: de halld csak, Hermia.
Van nekem egy jó néneim, a ki örvegy,
Dús jövedelmű, és gyermektelen:
Lakása innen hét mérföld csupán,
S engem szeret, miné egyetlen fiát.
Ott elvethetek, édes Heriam,
Athéne törvénye ott nem ér.
Na hát keressz, oszong ki holnap éjjel
Alyaid lakóit, és ama ligetben
Mely városunkhoz egy mérföldre van,
(Sőt séged egykor a kedves Helenát
Találtalak volt május ünnepén)
Ott várni foglak.

Herm. Jó Lysanderem!
Ekköröm Amor legfesteseb ivere
S aranyhegyü nyitára itt neked,
A há' galambra mit kedvelt Cythére,
S mindenre a mi forraszt sziveket;
A tükre, mely lángolt Didó alatt
Midőn a csalfa Trójai szaladt;
A mennyi férfi-hit már fegve lön,
Mely kámbra több, mint nő talaha lön:
Hogy holnap-éjjel a mondott helyen
Kü' kevésebb bizonynyai megjelen.

Lys. Így legyen, édes. Jön, Helena jó.

Helena jó.

Herm. Nova' sietsz, Helena, lép-magad?

Hel. Lépnek gunyolva? vedd vissza „lép” szavad!
Baldog lép! mert szeris Demetriusz,
Kit lép szemednek sarkallagja híz;
S ajkad zenéje dallamosb neki
Mint kis paszirta zengő eneki
A paszirtának, midőn zöld bársony a
Vetér, s rüggedtik a galagonya.
Ragaly ragad: oh, bár ragadna rám
Arxad, bevéted is, lép Heriam!
Lütemre józardod, szemed szememre,
Ajkamra nyelved bájos küngevelme!
Ha volna egy világom: mind elédbe,
Akkor, az egy Demetriusd kiveve.

Oh mondd: hogyan nézsz rá? mi a cseled,
Melylyel szívét úgy megbilincseled?

Herm. Mordan tekintek rá, mégis szeret.

Hel. Oh, hogy mosolyom annyit nem tehet!

Herm. Ha megsírom, szerelme a vizionkás.

Hel. Oh, bár imámban volna ennyi vonzás!

Herm. Utánam jár, ha mégúgy megvetem.

Hel. S engem kerül, ha mégúgy szeretem!

Herm. Nem én hibám, Heléna, hogy imád.

Hel. Csak bajodé: oh, voln' enyém hibád!

Herm. Légy nyugton: engem ő nem lát jobba;

Lysander is én, szokunk innen tóra. —

Az míg Lysandert nem látam, Helén,

Athént paradicsomnak képzelem:

S oh lárd, szerelmünk mennyi kéjt adna,

Hogy jüdvem így pokroldá válhatott.

Lys. Heléna, töltsd meg a szívedet el.

Holnap, ha Phoebe éji jutra kel

S erüst arzával habtukrebe néz

S hig gyöngye a mekén elhíntve lesz —

Midon a birtos is lesz csak tanunk,

Athéne káruin álltanunk.

Herm. És a ligetten, hűt friss ibolyán

Shokunk heverni pártit nyosfolyán,

Kivíntve gondról dagadó szívünk —

Lysander is én isre ott jövünk;

Ponnan, Athénének borditva hádat,

Megyünk, keresni új hvnt, új barátot.

Jelen vetei, barátságom; társj imádba;

S Demetrius szeressen meg, imádba.

Légy ott Lysander: holnap éjfelig

Shemünk egymás kéjét nem izlelik.

[U.]

Lys. Ott édes, ott. Új boldogul, Helén

Demetrius vizionkás kebelén. [U.]

Hel. Mily boldog némely ember! Engem epen

Új szemek tart mindenki Athénben;

Mi az? Demetrius ixlése más;

Csak ő nem tudja, mi költudomás.

Minint ő csalóait Hermia keser

Nagyitva; túlkom én az ő becsét.

Sok tárgyát, a mi hitvány, nemtelen,
 Naggyá, dicővé tett a szerelem;
 Nem jöme lai csak féve, — s ez okon
 Festik Cupidos szárnyával, se vakon;
 Elmeje van s balul ítélt vele:
 Szárny, s kem ne kül: ez a hőbortele.
 Gyerekek is jöt menják amnyiben,
 Hogy oly könnyelmű váltassásban.
 És mint jászó gyerek szavát feje,
 Jajfrik hitével, sohsem áll neki. —
 Demetrius is, míg nem látta őt,
 Hogy' vároa esküit, mint jégesőt!
 S alig süsöt Hermia fénye ki,
 A jég elolvadt: kápor hull netti!
 Most a fröket megyek tudára adni;
 Majd éjjel a ligetbe fog vataladni
 Utána; s ha ezért hátája vár rám,
 Nagy áron vessem, a fellet nagy árán;
 De talnom áll, ha majd a távozó
 Vészen ter meg — oly jutalmadó! (E.)

II. Kín.

Regényes lak Athenében.

Vaczkor, Gyulu, Zuboly, Dudás, Orromdi és Östör
 jönnek.

Vaczk. Itt az egész társaság?
Zub. Legjobb lesz, olvasd fel őket nevről nevre, lista
 szerint.

Vaczk. Itt nagyon az lista mindazon férfiak nevérol,
 kik egész Athenében képesnek találtattak,
 hogy e mi komédiaunkban, a fejektem is
 fejektemné előtt, menyegzőjük estvéjén jöt,
 lejjenek.

Zub. Östör is, Vaczkor barátom, halljuk, mirol
 traktát a darab; arrán olvasd a jászókt
 nevérol, sattóbbi.

Vaczk. No hát, a darab — Egy igen siralmas ké,
 média Pyramus és Thisbe borzaskó ké,
 gyessen hátaláról.

Zub. Mondhatom igen jó darab és furcsa. No már
 most, Vaczkor barátom, köljöld a jászókat
 lista szerint. — Sorba urak!

Vaczk. Jeleljen hát kiki, a mine jölöm. Zuboly
 Miklós, takás.

Zub. Jelen. Mi a szerepem? s tovább.

Vaczk. Te Kuboly Pyramusnak vagy beírva!

Zub. Mi az a Pyramus? Kerelmes, vagy kárnok?

Vaczk. Kerelmes bizony, ki csupa szerelemből gavalieros, san megöli magát.

Zub. No lesz sírás, ha azt amúgy isten-igazában el, járásra az ember; ha en azt eljátszom, lesz drága dolga a nézők szemének; véharsz inkább, stánakváltást gerjesztök némiképp részben. Halljuk a többi: —
akárcban legfőbb gusztusom kárnokot játszani: Merku, lescht pompásan játszani, vagy egy oly szerepet, melyben tűni-tűni kell mindent.

„A beírás dühöng,
S a sziklatörök
Rombolva löng
A börtön zárást:
Ei Febusch gyere
Kerekke forg, s
Jó vagy bal sors,
Támad sugarán.”

„Egyre a sikkogás! — No, olvass a többi játszót. —
Ez már kerekkeshez illő düh, kárnoki düh; a szerep,
még inkább csak pityereg.”

Vaczk. Duda's Ferencz, fuvo' földözö.

Dud. Jé vagyok, barátom Vaczkor.

Vaczk. Te Thisbével birkozol meg.

Dud. Mi az a Thisbe? kőbot lovag?

Vaczk. Dehoggy! kisasszony, a kibe Pyramus beleszeret.

Dud. Menköbe! ne adj nekem lyány-szeretet, hisz már
ütöget a bajuszom.

Vaczk. Az mindegy. Játsszatok átárában, hisz te oly
vékonyan tudsz beszélni a hogy akarsz.

Zub. Ha el lehet takarni a képem: ide nekem Thisbé is!
Retszö, vékony hangon tudok én beszélni: „Thisbi! This-
bi! — Ah Pyramis, ides kinszem! Thisbed hív; hív-
sive hív.”

Vaczk. Nem, nem. Te Pyramust játszod, te pedig, Duda's,
Thisbét.

Zub. No jó. Tovább.

Vaczk. Összövért Robert, szabó.

Öst. Jé vagyok, barátom Vaczkor.

Vaczk. Összövért Robert, te a Thisbe anyját fogod
játszani. — Ortondi Tamás, üstföldözö.

Ort. It's vagyok, barátom Vackor.

Vack. Te meg a Pyramus apját; én magam a Thise apját. — Gyalu apjaid, te az oroklan jerejét. Most már, úgy hiszem, remélve van az egész komédia.

Ljub. De te van irva az oroklan jereje? Ha te van, kértlek add ide, mert kisse' nehéz fejem van.

Vack. Jás'jhat'd azt eltempore, hiszen csak ordítai kell.

Ljub. Ide nekem az oroklant is. Majd ordítok én, hogy kacrag belé a szive a ki hallja; majd ordítok én, hogy még a fejetelem is azt kiáltja rá: „ordítson még egyszer!”

Vack. De már minék ordítanál oly rettenettel; még holna ijedsened a fejetelemnöt s az arany-ságokat, hogy el-kegyetlenek sikolozni: s akkor nem kéne több, hogy mind felaggassanak bennünket.

Mind. Bizony, fet is aggasztanak, egy labig.

Ljub. Elhiszem azt, barátom; mert ha az ember a nőket e „szökből” kiriasztja, csupán annyi erőket marad, hogy bennünket felküssenek; de forcirozom a hangomat, oly szendén fogok ordítani mint a fropos galamb; úgy fogok ordítani mintha csalogány volnék.

Vack. Te nem jás'jhatol egyebet Pyramussal; mert Pyramus egy kelves ariszt legény; nyalka legény minót csak nyári napon láthatni; igen szeretetre méltó úrfi; tehát mindenesetre Pyramust kell jás'jpanod.

Ljub. Jó, elvállalom. De milyen szakállat lesz tegyobb jás'jani?

Vack. Hát, a milyennel tesszik.

Ljub. É szent, vagy szemafin szakállat avom, vagy narancsfin szakállat, vagy tulipiroz szakállat, vagy franczkorona fin szakállat, vagy csupa sárgával.

Vack. A franczok közül némelyiknek már egy „pál sző” re jind: akár finna állal jás'jpanád. — De urak! itt a jereje; kértlek, kivesetek, kényseríttek, holnap estig jól bemagolyátok, s akkorra gyűljünk össze a városban, a városot egy mérföldnyire; ott, a jereje hivatalon, megvárhatjuk a próbát; mert ha a városban gyűlmenk össze, nyakunkra jöme vobaki s az egész dolgot kipattanna. Addig én várleivom a jereje rabortz kellő requisitumokat. Kérlék, el ne maradjatok uriam.

12.

Lub. Olt tessünk; mert ott a próbát nagyobb obszevni-
tással és kurárfival lehet tartani. Minden ember
hozza' látson; tanulja be mint a Karika-csapás; adieu.

Vacsk. A fejedelem csorfajához gyűlünk.

Lub. 'S'ol van-jól! török-pakkad. (Mind el.)

Második felvonás.

I. Szín.

Erdő Athéné közelében.

Egy tündér és Puck jönnek szembe.

Puck.

Hová, szellem! hová megy?

Tünd.

Hegyen át, völgyön át,
Füstök-bokron keresztnél,
Berkén át, kerten át,
Fűkín vízen keresztnél,
Sáros hót malár se' volt,
Sebesebben mint a hód.

Tündér királyné át anonyon,
Füre gyöngyét én haramazon;
Test-öre a sok kankalin,
Aranykintűst reájok ad,
A peltyok rajta: mind rabin,
Azokba rejti illatát.

Most itt néhány szép haramas szedek
S gyöngyül akasztom a kékírű fűbe;
Jó éjt, rüpkök szellem: én már megyek;
Mert jó királyném és tündéri nepe.

Puck. Ma a királynak lesz itt mulatása.
Vigyázz, hogy a királynőt meg ne lássa;
Mert Oberon jól-fél rá a miatt
Hogy indiából egy királyfiat
Magának apródiul elfűkötötte;
Sohsen volt ily szép váltott-gyermek.
S nagy a féltést Oberon haragja,
Mert nem hogy legyen vadást-lovagja:
De a királyné csak nem engedi,
Feltűzött-rúzára, s úgy kénytelenül szeretgeti.
S nem jönnek ösre reágo villagórnál
Alósa, román, berken vagy pataknál
Civóda's nélkül; s ez oly istonyú,
Hogy a tündér mind munkópánosba bű.

Tünd. Vagy én csatvóm, szemrefőre, vagy
A csintalan gonosz mamó te vagy,
Kit a nép Robin-pajtárnak never;

Ki porleányok remülést szerez;
Malmot megindít; tejfölt megszedi;
Nőt selke-fogytáig köpülteli;
Higgadni a söst meg nem engedi;
Tevőre isal vándort, kineveti.
De ki Hobgoblin, edes Puck nevén
Stólt, segített; dълга jól megyen.
Nem az vagy-e?

Puck. Tatáltad, crimbora.
Hát, én vagyok az éj vig vándora,
Ki Oberont is megneveztékem
Ha a zabfürta ment rá-rárcidem
Nyelvére hirtel mint szép kancsa lö;
Vagy, ha tüdőzget hirtel ren anyó,
Narkos gyánánt réjt a kancsó-fenek,
Joviskor én ajtóhoz biltonek
Hogy a söt mind azú keblére fut.
Mesél egy némi svinyü stomorút
S engem néz hárfafábu xamolyul.
Kibiczennek alóla, felborul,
Obégas és majd megful, egy köhög;
A többi, oldalához kap, röhög,
Tüszköl, csuklik nevetében, s hitet
Mond rá, hogy ily jól sohse nevetett. —
De félre, tündér: itt jön Oberon.

Tünd. Bár csak ne! mert amott meg állzonyom.

Egyfelől Oberon kíséretével, másfelől Titania a magáival
jönnek.

Obe. Üdvöz ne légy, gögös Titania.
Tit. Hah! jótör Oberon! Tündérim, el!
kerülni esküvém ágát s körét.
Obe. Várj, semmi asztrony. Nem vagyok urad?
Tit. Én akkor asztronyod; de jól tudom még,
Midőn Tündérhonból elillantál,
S ültél egész nap mint Corin, dudálva
Zabfür lilinkón, s a szép Phillidának
kerelmét bágra. Mert jött most ide
Legtávolabb jökárul Indiának,
Az nemha, mert a portugai amazon,
Haragos, kemény, övedző szeretőd
Két egybe Thezustal? éj te jött
Megáldni sok örömmel agyokat.
Obe. Hogy tudix, ha orrad van, Titania,
Kiprolytával így faggatni, tudván
Hogy én tudom kerelméd Thezustól?

14.

Nem te család el sürke éjen át
 Az drabalt Perigenéia mellől?
 Vagy hírségővé nem te tette, Aegle
 Szép Ariadne s Antiop' iránt?

Tisa. Mindet csupán fellelődhöz koholta:
 Szalon nyárkexdet óta nem jövenek
 Mi öltöz halmon, völgyön, síkon, erdőn,
 Kívér postak vagy szittys ér körül,
 Vagy szivfregélyü tenger-partokon
 Szél fútye mellett körben lejtési,
 Hogy zombod a végalmat el ne rontsa.
 Így a hiába sírózó felek,
 Mintegy boszúra, dögvészre küdöt
 Szórtak fel a tengerből, mely leesven
 Így felragasztja minden kis folyót,
 Hogy básozken mülra feljül partjait:
 Hiába vonja jármát az ökön,
 Földműves ingyen irkadt; és a rőd
 Vezet ifjan, szakáll nélkül, rohadt meg.
 Vires az öl a vixbe futt mézőn,
 A mételes nyáj hízlat varjakat;
 Szap boszija a pártor-tekét,
 Pár gyalgösvényt a szép rőd gyepen
 Ki sem vehetni, mert nem járja nyom.
 Nem ér halandó ember vig telet,
 Egent nem zeng áldott himnusz és dal;
 Miért is a hold, e folyam-királynő,
 Szápadt dühében mossa a leget
 S bőven tenyésznek csúros nyavalyák:
 Így minden irkatt ön mértékletét
 Viszára váltja: zúros, óshajú der
 Hull a fris rőria karmazon ölébe;
 Szaz ággy. Nyems jeges tar homlokát
 Szép nyári bimbók illatos füzere
 Övedzi, csúpra mintegy. A tavasz nyár,
 Termékeny őz, kóros tél megcserele
 Szokott merét; s a megdöbbs világ
 Nem tudja melyik mádik, ez vagy az.
 Sim, a gonvranak mind e fajzata
 Kestők viszáltyos harizából eredt:

Obe. Mi vagyunk azok nemküi, küzfeje.
 Hozd jóra hát megint; hisz' rajtad áll.
 Mers bánosa Oberon Titania?
 Mics' én csak egy kis viltott gyermeket
 Kérek, hogy apródom legyen.

Tita. Ne is próbáld!
 Országodért sem én azt a fiút.
 Az anyja rendem külgye volt, kivel
 Gyakran esveglem éjjel India
 Balsam-lyében, és gyakran ülénk
 Együtt a Keptun sárga főenyén,
 Kisérvem szemmel a kalmar hajót;
 S mevetünk, a vitorta hogy dagad,
 Leder, fészekül hogy lere viselős;
 Mit ő, kis úszó teptekkel haladva,
 (Mers kelte már ifjammal dúl vala)
 Utánköt a főenyparton, vigáért
 Elhajózva, meg-megterve, mintha
 Nagy útról jöne, kincsrel garkágon.
 De, mert halandó, meghalt a gyerekekkel,
 S az ő kedvéért tarrom a fiút,
 S az ő kedvéért nem völdök meg attól.

Obe. Meddig kívántsz maradni a ligetben?

Tita. Tan, míg a Fhefeus nást éje tart.
 Ha leszik hűldfényen kört teíteni
 S vigalmainkat nézni, jér velünk;
 Ha nem, kerülj, mint én fogom ~~szépen~~ tanyád.

Obe. Add nekem a fiút, s megyek veled.

Tita. Országodért sem én. - Tiúndérek, el!
 Ha nem megyek, látom, örivódni kell.

[Tita. és Kisérvete el.]

Obe. Jó, hát eredi: nem mért ki a ligetből
 Míg a daczért meg nem kinoxtalak.
 Jér csak jér, édes Puck; jut meg erudé
 Midőn keültem egyszer a fokon
 S hallék egy cselle*) hátam habléányt,
 Ki olyan édes dallamot lehelt,
 Hogy a bős tenger nyájas lón dalára
 S több csillag örülten rohant le, hogy
 A habléány zenéjét hallja.

Puck. Jut.

Obe. Azon időbe halltam én (le nem),
 Repülni a föld s a hűs hold körül
 Tegres lupidós: bízott ottba von
 Egy vesztésűket nyugat trónván;

*) Delfin.

16.

Pattant az ivról a heroldi vesztő,
Mifünn képes szüretet fívet:
De láttam, a tűz nyíl hogyan alatt ki
A vizenyős hold szűz sugariban
S a fejetelemi papnő elhaladt
Szűz gondolatál, szerelem nekül.
Stemmel kísértén az eső nyilat:
Egy kis virágra hullt az nyugoton,
Tejstín elöb, most bíbor sebten ég:
Kívják a lányok "égő szerelemnek." *)
Közz ily virágot, hisz' mutatam egyszer:
Atró szemekre csöppentő leve
Nőt fejtől öjögő szerelemre gyűjt
Az ébren elsőbb látna leiny irant.
Közz ily fívet nekem, s légy itt mire
A heriathan egy mérföldet üst.

Puck. Övet kerítnek negyven percz alatt
A föld körül. (Puck el.)

Obe. Ha mátam e virág,
Lesem mig elszunyad Titania,
S akkor szemébe csöppentem level,
S az első tárgyat, mit ébredve meglát
(Oroszlán, medve, farkas, vagy bika
Majom vagy fűrgő pávián legyen)
Szerelem vad herével ültöxi;
S addig szemérel e bajt nem veszem le
(Mert más virággal könnyű lennem art),
Mig át nem adja nekem a fívet.
Hánem ki jö itt? Láthatlan vagyok,
S kihallgatom, mitől foly a beszéd.

Demetrius jö, Helena követi.

Dem. Ne fuss utánam, mondom, nem szeretlek.
Nem van Lysander és Steph Hermia?
Az én öltöm meg, ez engem megöl.
Mgy mondjad, e ligetbe fröktensék,
S im, itt vagyok, dühös vad e vadonban,
Mert Hermiamat nem találom itt.
Lédulj! el innen, és ne áll tovább.

Hel. Te vonzass engem, érzésirű delej;
De nem vasat vonsz, mert az én szívem
Stu mint a tél: stünj meg hát vonzani
S nem lesz eröm követni ségedet.

Dem. Csábítottak én? Stépen stólok veled?
Nem mondom a legvisszintebb valót,
Közz nem szeretlek, nem tudlak, soha?

Hel. De én azért is még jobban szeretlek.
Vadárzabed vagyok, Demetrius,
Minél inkább versz, én trizelkelek.
Bánj mint ebédet: rugj, üst engemet,

*) Az erodesiben love-in-idleness: viola tricolor (császárstakáll); de mivel az angol név (szerelem a léltudóságban) úgy sem utaló viola: althamabnak lájpoti elöleked a magyar: égő szerelem virág neve.

Lord.

Melőz, vezíts el; azt engedő csupán,
Molsattamul bár, hogy kövessetek.
Mit kéjtek ennél hitványabb helyen
Kerelmekben (s ez drága hely nekem!)
Hogy bánj velem, ne jöjjön, mint ebédvel?

Dem. Ne féljél tovább lelkem gyűlöletét:
Ha látlak is roszul vagyok belé.

Hel. Cs en ha nem látlak vagyok roszul.

Dem. Nagyon kitéved nőiségedet:
Elhagyni a várost, s személyed annak
Kézébe adni, a ki nem szeret;
Az éji alkalamra s egy vadon hely
Kisérteletre bízni kőmgyeden
Skep. járuléged gazdag érickét.

Hel. Erenged a keresztég e felől.
Nincs éj nekem ha látom arxodat,
Moft jenes köröttem éj, úgy gondolom;
Nem is hiányzik lársavag ez erőt,
Te vagy szememben az egész világ:
Ki mondani hát hogy magam vagyok
Midr'n egész világ mez itt rém?

Dem. En' elfutok s elbúrok a csatlba,
Itt hagyok a vadak kehýre, mindjárt.

Hel. A legvadabbnak nincs oly kö szive.
Am fust, ha teszik; fordul a meve
Apollo elfut s Daphne kergeti,
Olyvet galamb úz, s a jéridke gím
Tigrist vadász. Oh, exélsalan sietség!
Ha gyávaság üldöz s erő szalad.

Dem. En nem vitárok itt tovább; ereszed,
S ha még utánam jössz, nem állok érte,
Hogy e vad erőt bánz allan maradj.

Hel. Oh jaj! templomba, városban, mezén
Bántasz te engem. Pih, Demetrius!
Sértéseid botrányt hívök nememre:
Kerelmünkeid mi nek nem vihatunk,
Nem kerhetünk csak keröd fugadunk;
De en kivellek, s menny tess a pokol
Ha majd kezutöl járvem halotokól.
[Dem. és Hel. el.]

Obe. Menj, nimfa, menj: s még nem hagyja el
E herket, hogy se fullsz, s' eszével.

Puck virrójó.

Itt a virrag? Legj' üdvöz, gyors követ.

Puck. Igen, ihul van. Kerlek, add ide.

Obe. Van egy kies part, hol kakukkfű nő,

Mielőtt virányt rukerez s ibolya nő,
 Fölötté süni lonthól menyeret,
 Vad rósa, gyöngé járnin fog keret:
 Ringatva ott spanyol tánczozal, zenevel
 Titania egy kisle minden éjjel;
 Ott vetli tarka bört a kigyó
 Mely gúnya eper egy tündérré jó:
 En' ott spanyol hintem a levet
 S betölle sívét oszmány képrelet.
 Ne, végy belöle, járd föl ezt a berket:
 Egy athenéi hölgy szeretve kerget
 Egy gügöc ifjat ki nem tüheli:
 Kend meg szemét, s vigyázz, ha fölveszi
 A hölgyet lássa. Kisz' megvőstmered
 Atheni öltözetről embered.
 Hajtsd végre gondolat, s a legerő a nit
 Jobban szeresd, jobban nini ez öt.
 S találkozásot kakasjövíg velem. [El.]
Puck. Ne félj, királyom; sőtgyád ott terem. [El.]

II. szin.

A liget más része.

Titania jó, kísérettel.

Tita. No még egy kíséret, egy tündéri dal:
 Cs' akkor, egy perex harmadna, el:
 Ki fejtet ölni pékszak bimbain;
 Ki böregérel vini spanyolra,
 Hogy kis manóim öltönyt kapjanak;
 Ki meg elűri a sármás bagalyt
 Mely itt kutygra nagy spanyol moretta
 Vigalmainkra. Most egy alcsó dall;
 El dolgotokra mind, hadd nyugozom.

Tündérek dala.

1. Tünd.

Kettős nyelvű pettyes kigyó,
 Fűskedőszök, innen el;
 Félre andok porz, rakondok;
 Spanyolunkra ne közel!

Nar.

Philomela, dalabáj,
 Lengye lagyan: lullabáj,
 Lulla, lulla, lullabáj,
 Semmi bu
 Semmi baj
 Spanyolunkra itt ne szállj;
 Sőtörakát, lullabáj.

azk emm...
 ...

2. Tünd.

El, szövé pók, itt ne járj,
Kopru lábú nagy kassza;
Félre dugó éjtogar,
Csiga, féreg s minden más.
Philomela, dalabáj stb.

Kör.

1. Tünd.

Minden úgy van, a mint kell.
Alljon őt egy, és mi el!

[Tündérek és Titania alszik.]

Oberon jr.

Obe. (a virágú Titania szemébe fagyarva.)

A mit e frem ében lát,
Annak háson búve rád,
Ara szeresd meg, ara imádd;
Tigris, medve, mauska bér
Stenna vadkan, leopard:
Véld, hogy az szerelmi pár.
Kéj, ha ilyes erre jár. [El.]

Lysander és Hermia jönnek.

Lys.

Fáradt vagy e bolygásban, angyalom,
El is tövöltem, ara se litévölom.
Vájjunk, pihenjünk Hermián, ha teszik,
Míg a nap enyhado sugára teszik.

Herm.

Legyen, Lysander: nézz más fekhelyet,
En e hatomra hajtom fejemet.

Lys.

Egy hant legyen kettünk párnája itt:
Egy fej, egy ágy, két kebel és egy hit.

Herm.

Nem úgy, Lysander: ha szeressz galambom,
Fekügy' vödbb, ne ily közel, ha mondom.

Lys.

Oh kedvesem, hűtlen ne értesd butul
A mit szerelmem eod ártatlanul.

Hivem síveidvel, mondom, olyan egy,
Hogy már a kettő nem két-ámba megy:
Egy effü lánca füri keblünk',
Két kebel egy hit: östres tétehünk.
Kaggy ház fekvőmim e közelb helyen,
S bár helyet adja, nem léreke helytelen.

Herm.

Lysander jójatekkot ür velem.
De, jó barátom, hogyha engemet
Szeressz, vödbb fekügy', tartó illemed,
A menny: távols ifju és leány
Köte a világi tövöltség kíván,
Ara tartod meg, édes; most jó éjstakát.
Tartson szerelmed az életen át.

Lys.

Amen imáds; áment rebegek:

20.

Éltem szakhajon ha törvényt szegtek. —
Műft minden egyhét öntse rád az álmom.

Herm. Felét a jókívánsónak kívánom.

[Utasolnak.]

Puck jö.

Puck.

Összejártam a cserét,
s athenéit nem teték,
Hogy jemen a fűlevet
ellegpróbáljam, mit lehet.
De mi, Ej is Esend! ki ez?
Rajta athenéi mez:
Uram itja lesz, ki bánt
s gúnyol egy atheni lányt;
S éne a szűz is ledőlt,
Agya nyirkos dörvő föld.
Szendé tetek! hogy fakod
Epimaszhoz oly kótel?
He! kölkök! tartsd a szemad:
Mintem ré e báj-leved
Majd, ha ébred ez a szem,
Uzza almat szereltem.
Ébredj föl, ha távozom,
MertREAM vár Oberon. [U.]

Demetrius jö és Heléna futva.

Hel. Ölj meg csak állj meg, jó Demetrius!

Dem. Lődölj ha meredem, mert vesztésre futok.

Hel. Oh, a sötétben hagynd? az ne tedd.

Dem. Attaradj; ne merj kiütni engemet.

[Dem. el.]

Hel. Oh! e fuarban már alig lehetek.
Mintet tovább ejtem, meg úgy se keltek.
Botdy Hermia, bárhol pihen ő,
Mert van szemben a dőlt vonteró,
Köl vette fényei? haj! nem fűs könyekül,
Gyakrabban állott az enyém láckésül.
Nem, nem, én rút vagyok, mint médre rád,
Kist' rótem a vad is rettenve fut;
Nem efűs hár, ha engem látra frönyed
s kerül Demetrius, mine a várszönyvet.
Mely gaz túlvir vett rá csálóká fényvet,
Merkölvén Hermia álltag szemével!
De ki ez itt? Lybänder, fekete? hvle?
Vagy alzik? — Sebje nincsen; ve' se' folyt. —

Lys. Übiedj, Lysander, jó uram, ha ilsz.
(fűszerken.) A tűrbe értes, angyalom, ha közt.
Helena! a világló tűnemeny!
Természet tülleszt a mál remekén:
Kebbetken in a fűvet látom én.

Hel. Mit van Demetrius? Ah, mine ohajtom,
Hogy e hitvány neves kiultsa karidom!
Ne mondj, Lysander, oh ne mondj ilyet.
Keresse Hermiát: oh istenem!
Mit bánol az te? Hermia tied,
Te ér meg azkal.

Lys. Én? vöete? Nem:
Sőt bánom isála perzseim' köiben.
Nem Hermiát, Helénát szeretem.
Mollit galambos ki nem ad döröben?
A fésfi vágja, értelemét uralgja,
Te vagg különb leány, azsem bevalgja.
Idővet erik a gyümötes, nővény;
Eretem ifju volnam eddig én;
Te rust, a fésfi kor teljéhez érve,
Az értelem lön vágva im verése,
E hi lép szeméhez, hót a szerelem
Édes Kalandját örva fölletem.

Hel. Oh, méit fűtettem én ily helyke günyre!
Töléd kivált, velem így bánni ványa!
Nem elég hát, ifju ember, nem elég
Hogy egy édes pillantást sem nyerek,
Nem is fogok, Demetrius szeméből,
Hánem te is günyt ültst egyingeregbot?
Taj töléd ez, nagyon faj, hallani,
Csak müdra így szerelmet vallani.
Ej boldogut: amkar - Lohon ne esek,
Több nálad, így kivém, a fűrnemesség.
Oh, hogy a nő, kit ifja megvetett,
Már fésfinál sem nyer kíméledet! (El.)

Lys. Nem látta el. - Ahogy csak, Hermia,
Többé Lysander rád se néz Loha;
Mere mintha edest elvezent sokat,
Annát erősebb under látogat;
Vagy mint tévelygés, melyet az ercnek
Elhagy, legundokab a ráfedetnek:
Ugy te is, én csámöröm, tévhittem,
Ugy meggyütölve, - te kivált nekem.
Legy meggyütölve, - te kivált nekem.
Es te, szerelmem öltzes indulaja,
Tisztelet Helénát, légy az ő luvagja.
(El.)

Herm. (felsikolt.)
Ne hagyj, Lysander! kigyó - istenem!

404. a. 22. is. lapon. Károlyi.
Sabol. Günyre a 24-ig.

Hamar, hamar! mi hód esűsz, keblemen.
 Oh boldog isten, milyet álmódaim!
 Hogy rejtkezők belé mője is; no lám.
 Ugy lefűsz, kizyó rögja sűvelet,
 Es le musalygva nerted vestemel.
 Lysander? nincs sehol? Mindenható!
 Nem hatja? itt hagyott? se hang, se jó.
 Lysander, szűj! édes Lysanderem,
 Az égre, szűj! magül a fetelem.
 Nincs válassz? ~~partem~~; hűtlen itt hagyál.
 De fölkerestek: vagy te, vagy - haél!
 [E.]

Itt kezdődik.

Kis vöröskő Harmadik felvonás.

= Compact. I. szín.

Ugyanott. A Linder királynő alva.

= Compact. Vackor, Gyalu, Zuboly, Dudás, Orrondi, Örszövecz jönnek.

Zub. Mind itt vagyunk?
Vack. Top, top; és ez itt rettenő jó hely a próbára. Ez a kis tölde gyep a fűpad, ott az a galagonya bokor öltözö sűba; s egészen úgy csináljuk, mint majd a fejedelm elött.

Zub. Halled-e, Vackor?

Vack. No mit akarsz, bukasi Zuboly?

Zub. Van ebben a mi Pyramus és Thisbérol szóló komédiánkban egy is más is, a mi sehoggy sem jűg tettemi. Egy az, hogy Pyramusnak, mikor magát megül, kardot kell rántani s ott az asztronyágok ki nem állják sűba. Mit szólatak elhez?

Orr. Istenbőn! Kenyes dolog.

Vack. Gondolnám, hagyjál ki végül a gyilkosnőket.
Zub. Világit se! van egy ötletem, az helyre üt mindent. Itja, nekem egy prologust; a mely prologusban legyen benne, hogy mi senkiben sem sejtünk hárt a karddal; hogy Pyramus nincs is megölve igazán: és nagyobb bátoriság akadém hozzá lehetjük, hogy én, Pyramus, nem Pyramus vagyok ám, hanem Zuboly sakács. E majd kiugratja a fetszet belötük.

Vack. Jó, a prologus meglesz; nyolcz meg hat sűbu versben kell írni.

Zub. Sokse az! toldj hozzá kettőt: legyen nyolcz meg nyolcz.

Orr. Hát az oroszlántól nem ijednek meg az asztronyágok?

Vack. En tartok tőle, mindenatom.

Zub. Uraim, meg kell gondolni a dolgot. Isten őrisse, asztronyok köte profittáit vinni; rettenő ám az; mert nincs bűvészt, több főreg mint az eleven oroszlán; erről terráink kell.

Orr. Hat egy másik prologuban ő is monja meg, hogy ő nem valószínűsítő orvost.

Lub. Nem úgy; meg kell mondani a nevet, és a fel-
pofája hadd lássék ki az orofláni tartója megöl; ma-
ga is jóvalon meg a nyíláson keresztül, így, vagy
ilyetén defectussal, mondván: „Ajzonyaim, vagy: szép
hölgyeim, bátorokom ohajtani, vagy eszedem, vagy kö-
nyörgem: ne féljenek, ne rezkessenek: itt az életem
az önkérem. Holig sajnálnám, ha igazán orofláni-
mak néznének: nem, én nem vagyok affele ize: em-
ber vagyok mint más;” akkor attán megmondhatja
hogy ő senki egyéb mint Gyula afentés.

Vacsk. Jó, legyen úgy. De kei bökkenő van meg:
egy az, hogy, vizsgálunk a terembe holdvilágot; most end-
jások, hogy Pyramus holdvilágon befűlges Thisbevel.

Gyal. Jól a hold akkor-egre mikor járunk?

Lub. Nappal ide, nappal! Kereszük ki a nap-
sárbam; hadd lám a holdvilágot, hadd lám a hold vi-
lágot.

Vacsk. Igen, jól akkor.

Lub. No, hat, a nagy jászó terem ablakának egyik
szárnyát nyitva kell hagyni, azon befűlhet a hold, ha
szűk neki.

Vacsk. Igen; vagy hat valaki föltűphet egy lü-
keborral a támpával, és mondhatja hogy ő a
hold személyét kifigurálni vagy prezentálni jött. Ha-
nem más bökkenő is van: fal is kell a nagy terem-
be: most a mint az historia tartja, Pyramus meg
Thisbe fal hájadékon befűlgetnek.

Gyal. Falat pedig sokse kifelétek oda be. — Mit
mondasz erre, Luboly?

Lub. Hat valaki prezentáljon falat is; le-
gyen rajta egy kis méz, egy kis só, egy kis ha-
baros, a mivel jelentse, hogy ő fal; és tartsa így
az ujjait, a nyíláson attán susoghat Pyramus
meg Thisbe.

Vacsk. Ha ez elsül, minden jól van. No más
most üljön le minden ember a szőnyegre. Pyra-
mus, kezd el. Ha vége a mondókának, erőlj ama-
boker mögé; így a többi is, a mint végzava kövöl,
kerik.

Puck jó hátul.

Puck. Miféle vagyongyűlt táimás had az
királynem nyughalyéhoz ily közel?
Mig járvarab?... No, hallgató terrek,
I tan működő is, ha lesz rá okom.

*) Jünder.

Vacsk. Beszélj Pyramus. — Thisbe hatrább álljon!
 Pyr. „Mint a virágok haj-illatja, Thisbe —“
 Vacsk. Báj, báj!

Pyr. — báj illatja, Thisbe:
 Nép Thisbe, édes párad olyatek.
 De, ha! nektek hallok: várj csak engem itt be,
 Egy pillanatban itt leszek megen. [El.]

Puck. Kiskirája páriját ez a Pyramus! [El.]

Thisb. Hát én mondjam már?

Vacsk. Hogy a gusába ne! hűt, isten meg, atyát meg, el csak nem
 valami napsó hall megneve, de minifare virozajó.

Thisb. „Tündöklő Pyramus, te lilium-leveél,
 Nép, mint dicse bekrán a szép piros rússa;
 Te fúrgo fiatal, te drágakő, juchbél!
 „Hű, mint a leghűbb ló, mely nem fáradsóha;
 Találkozunk Pyramus a kőra sírján —“

Vacsk. Minus sírján, hé. De azt meg nem kell mondanod, azt
 Pyramusnak fogod felolai. Hanem te csak fúrod az e,
 gisz pereret, végzaravatul mindeneztül. — Pyramus,
 jeterj: végzaravatul elmondlak; ez volt: „nem fáradsóha.“
 Virozajó Puck, ez Kuboly szamarfejűvel.

Thisb. O — „Hű, mint a leghűbb ló, mely nem fáradsóha.“

Pyr. „Thisbeim, ha szép vagyok, tied vagyok csupán —“

Vacsk. Oh kőnyű hívány! Kicsértel! csoda!
 Jullunk, urak! gyertan, urak! tegyítség!

[A jászok elfutnak.]

Puck. Kergesek, ártek fel a alá veretve,
 Szon-viten, iúcken-bekron, gatten;
 Majd té leftek, majd kan, majd kőnyű medoc,
 Majd meg kutyaóva, húzza váltóron:
 Pnyéris, ugat, rőfög, jőrmög, lobog
 Ló, eb, kan, medoc, tuz, utarofok.

Zub. Hova palatnak? Ahá! ez csak kőnyűkőrdés: meg a dar,
 nak jetereni. [El.]

Orrondi virozajó.

Ort. Kuboly! tegy meg babonáitak: mit látok a fejeden! [El.]

Zub. Hát hát! a magai szamar fejét; tudod-e?

Vacskor virozajó.

Vacsk. Iten legyen igazalmas kegyelmev nekéd, Kuboly! tegy ki,
 cserélek. [El.]

Zub. Eitem a kőnyűkőrdés. Szamarra akarok temni, hogy meg,
 jeterenek, ha tudnának; de azért se mondhatok innen
 akarmit csinálnak. It felolok fel a alá, a darolok, hadi
 hallják

hogy nem féltek.
(Dalol.)

anfj A him rigó mely fekete!
Katonaságnak a stája;
Mely lép a kurov enke!
Okvirsem piczi stánya.

ide a jeypet

Fita. Mi angyal ébrezt a virágra ágyból? ¹⁾

Lub. *anfj* Penty és veréb, pasvinta fi,
S igazmondó kakuk:
Dalára egy félj sem men
Mondani, hogy: "hahag!"

mert igazán, ki is merne tréfálni egy oly boldog madárral?
ki merne megharagudolni, ha mindig kiabálja is: "ko-ku?"

Fita. Kérlek, nemcs halandó, emekelj:
Sülem szerelmek igérsé dalára,
Kül-pajad is megbűvölé' stencem'
S erőtelj lép erényid eroje
Ehó' látsára már bevallanom,
Ésküdre, hogy szeredek angyalom!

Lub. Pedig úgy tetpik, angyalom, kevé' oka van rá; azonban, így,
Zas jólvá, ez is szerelmek mai napig ritkán tartanak gyűlö.
Sajnos, hogy valamik jó kemény önté nem barátkoztatja őket.
Lám, tudott én furcát is mondani, ha kell.

Fita. Te igen oly bölcs vagy, mint a nő lép.

Lub. Eggyik se bír' en; de ha annyi epem volna, hogy ki találtnék
ebből az eréből: úgy igen elig volna magam fűközére.

Fita. Oh, a ligetből meré kívánczról?
Akarsz, nem: itt maradj, nea távutól.
Szellem vagyok, de nem körvendteli;
Országomat örök nyári kedveli.
De én szeretlek; jőj hát, jőj velem;
Füvésim' oldalához rendelem
Hogy hozzának melyből pánsdra gyöngyöt;
Virágágyon dalok hunnyattón al;
S meggyomilom halandó göröngyü'
Hogy szállni tudj a leg távúrrival.
Pókháló! Moly! Mustármag! Babvirág!

- 1. Fünd. Itt vagyok.
- 2. Fünd. En is.
- 3. Fünd. En is.
- 4. Fünd. Mit tegyünk?

Fita. Ez úrnak frepen udvarolni kell.
Körálni isvenyén, ezik arva aenni;
Kedret, barátkot, epet neki stenni,
Közlöt, fűgét s barmit kívánjon emni.
Vadmehe fejéjéi odvából kiverni,
Viaszkos orombjuktas mévsül kiverni,
— Egy fénybogor - szem fűg gyűjtője lenni —
Kézal kiverni ágyba majd, pihenni;
De egy-egy lepkezárnnyal megjelenni

*) A francia docu.

1) Az alvó lény mindig kényelmesen fekszik
és csak akkor ébred fel, ha valaki
láthatóan, melyet észrevesz
meghat, belepereszen.

mindig kényelmesen fekszik

S legyőzve a holdfényt, szemébe menni
Nem hagyja. Mofl egy bók, lépem költőim!

1. Füüd. Üdv, halandó!

2. Füüd. Üdv!

3. Füüd. Üdv!

4. Füüd. Üdv!

Zub. Követem lépem uraságokat. Kérem, uraságod neve?

Pókh. Pókháló.

Zub. Ohajtom bővebb ismereteket, édes Pókháló úr, Ha elvágnom az
ujjamat, lested úgy bator. Ön neve, türelmés férjén?

Babu. Babvirág.

Zub. Ajánljon, kérem, édes anyjának Babóéj anyóságnak, édes
atyjának Babkivély úrnak. Édes Babvirág úr, önnel is én
hajtok közelobbról megismerkedni. Sz az ön neve, könyörgök,
úram?

Muss. Mustármag.

Zub. Édes Mustármag úr, jól ismerem az ön türelmét: az a szem,
mire kellő órád markaféles sok neves urat fölemelt az
ön családjából. Mondhatom, nem egyfajta könyv fácskára
nemből az ön rokonsága. Ohajtom bővebb ismereteket, ki
ves Mustármag úr!

Tita. Szünk; vigyázzunk lugosomba te.
Homályosan néz a hold könyv miatt,
"ha én sír, sír minden virág: s jele
hogy egy levest kütötteget sírat.
Nyelvet lekötve, halkan el vete!

[Mind el.]

II. Kín.

A liget más része.

Oberon jó.

Obe. Hogyan jötebrede-e Titánia;
! mi türelmet előtűri a szemébe, melyen
Ottamba szenvedélyes csüggni kelljen?

Puck jó.

Te jó futatom. - Nos, bohóka skellem,
Miképp a varázs liget körül?

Puck. Királyom félve egy szörnyet hevül.
Míg én fent lugosába rejteve szunnyad
Az álom-órád, im, nem melle onnat
Egy darva kézműves ringyrongy sereg,
Mely kényesét műhelyben szorzi meg,
Függlő öföte, próba végett egy éjszakra,
Mint Theseusnak stáhl a názi maffra?

27.

O vastagbőrűektől egy sikár,
 Ki Pyramus szerepét fűtötte már,
 Jelenet végén a bokorba men;
 Így rá büvös hatalmat nyertem én
 S vállatát nyomtam egy kamárléjre:
 Most jó Thrisbenek újra feladót
 S az én játékom kitép. A többi meg,
 Mint egy vadász sejtő vadlúd-tömeg,
 Vagy rőt labú verőjek csoportja, mely
 Lövés után károgra roppen el
 S fűtetekre süti a híg levegőt:
 Így futnak el mind, megpillantva őt.
 En üzöm: bukdosik egymáson ált',
 Ki, tolvajt ki segítségét kiált.
 Így halva el érkezők, bellemük,
 Az értéketlen támad ellenük:
 Moglepi tüske, galy, s egy-egy darab
 — Ke kintös, ujj, ott főveg — elmarad.
 Míg őket én így kergetem agyon
 S lép Pyramust változva ott hagynom:
 Veleitlenül ébred Titania,
 És egy kamárba kell bódulnia.

Obe. Jobban ütöts ki, hogysem gondoltam.
 De csöppentél az atheni szemébe
 Szerelmi nedvet, mint parancsolám? 2.)

Puck. Aludra lettem; és ott közelébe
 Van a leány is, (ebben sincs hiba,)
 Ha ébred, előbb azt kell látnia.
Demetrius és Hermia jönnek.

Obe. Alljfelre: itt jó az én emberem.

Puck. A nő szemébe az, de a férfi nem.

Dem. Oh mért orozárod a ki úgy szerel!

Herm. Ily névvel old megölel ekkor.
 Köszönd ha hídlak: mátt éremlenél,
 ottért feltek, alkunra méltót levél.
 Ha meggy: skoltad almában Lysandert
 S verben bakaig vagy: gazdolt a tengert
 És ölj meg engem is.

Dem. Szégyéhez a nap oly hű nem vala
 Mint Hormia-hoz ő. S etillana
 Allig én aludtam? Inkább elhívtam
 Hogy a kerék föld álllyukad, s élen
 Keresztül bávik az éjféli hold
 Hogy ebamúl délben az antipód.
 Te gyilkolád meg; úgy van, nincs különben,
 Gyilkos lehet csak, ily halotti stímben.

Dem. Nem, a leggyilkosabb lett inkább ilyen;
 Kegyetlen séged alvare' hívem,
 S te, gyilkosom, le lép vagy, mint maga
 Amott Venus lüdüklő gillaga.

Herm. S hogy illik e beszéd Lysanderemre?

2.) Demetrius, atheni ifjú, kedvese Helena iránt meg,
 hídgyútt, Hermiát üldözi, szerelmét, a ki pedig,
 Lysandert szereti, s a gyászúrt is el vesztet, s lüdüklő
 király, hogy Demetrius szívtől Helénához vissza
 hajlítsa, elküldi, Puckot, szolgáját, keresse föl az
 atheni ifjút, alvassa el és csöppenszen szemébe
 afféle szerelmi nedvet, melymel ő a lüdüklővel el
 bűvölte. Puck csöppent is, de nem a Dopserting
 hanem a Lysander szemébe, ki Titanián, Helenát
 talpa elvittet s halálraan keléssere. Innen a
 nagy csöppenszen a szerelmis parók kávé,
 Puck.

28.

Ádd vinta, jó jó; mondd, hol van? mörre?

Dem. Kutyáknak adnám inkább teledet.

Herm. Kulya! ne bosszantsd hogy kút illenél
Áhagya nyelvem. Meggyilkoltad őt?
Ember se légy hát emberek előtt.
Oh, mondj valót ez egy szer kedvemen?
Ebben, úgy-e, ráérni sem merél
S' almába' merked rá a hős csapatt?
Egy fény, egy kigyó se lenne mást!
Az isten, kigyó? kettősb nyelvel a
Sem jár, mint a liéd, se vipera.

Dem. Kár így türelni ok nélkül, leány:
Lysander vére nem kiált reám,
Nem is tudom hogy meghalt volna mást.

Herm. Oh maddra, kérlek: jól van, úgy-e bús?

Dem. S ha megsugom, mi a jutalmazás?

Herm. Szíveskedjélak hogy többé ne társ.
Utalt, kirödből most megyek, tova;
Ha el, ha nem: engem ne társ soha.

Dem. Hinek követtem míg így dühödik:

Jobb itt maradnom egy kis ideig.
Bűn: a tengerrel súlyosnak találnom
Melyet adós neki a bukott atom;
Hadd rojja most se, vagy csak részbeli
Kamaszját is: hagyom türelmen.

[El.]

[Lefekszik.]

Obe. Puck, mit mivellet! mily nagy baktörés!
Mest egy igaz szerelmeit a nedű
Varázsa által megromt büvöd, és
A hű lesz csalfa, nem a csalfa hű.

Puck. Rendes dolg: hogy míg hű marad egy,
Az esküborzó milliókra megy.

Obe. Köpülj szelgyorsavággal e cserén át,
Ne nyugodj, míg jól nem leled Helénát,
Ekerelmi gondban o' beteg, se bajt,
Halvány szegényke, szenved annyi bajt.
Te holmi kapprázattal való elü,
Ha ez jólébred, már itt legyen o'.

Puck. Zútot, repülök; így ni, la!
Gyorsabban mint szar nyila. [El.]

Obe. Biborszíni kis virág,
Melyet Amor iver lőtt,
Ótis semere baj-erőt.
Hogy, ha ébred s társja őt,
Bonne teljen égi rút,
Ukint ott Venus, oly dicőt.
No, ha ébred s társod őt
Töle kérd a gyögyerőt.

Puck.

Tündér táborunk feje!
 Im Heléna, és vele
 Az elvettelt hü legény
 Ki Heremet és Pezengy.
 Nézzük így-e? furcsa baj:
 Beh boldog az emberfaj!
 Alj idebb; a nezzre majd
 Adlyet ütnek, ébred ez.

Obé.Puck.

"Ketto" egy után sohajt;
 E bákonny jó treffa leiz.
 Nincs nekem oly mulatvag
 Mint az östzevisszag.

Lysander és Heléna jönnek.Lys.

Leak azt ne mondd, hogy gúnytól hídolok;
 Gúny és nevelés nem hullajt könyvet;
 Nézd, síron esküvőm, s a mely dolgot
 Könyvet fogant; gyamiba nem jöhet.
 Hogy volna ez csúfág? hogy neid annak
 Vékinté zálogit igaz itarannak?

Hel.

Mind többre-többre men az alkudás,
 Eskü öt esküt; oh, ördögi mentesség!
 Mind Hermiát volt a fogadás;
 Kérj esküt esküvel, nem lefe különbség;
 Tedd terponyöbe az enyém, s övet,
 Egy forma könyvet, mint hitvány meded.

Lys.

Nem volt eszem hogy néki esküvöm.

Hel.

Most nincs ha megtöröd, azt mondom én.

Lys.

Demetrius nem érte, érte lakgol.

Dem (fölveskeny)

Helén, te nimfa, istennő, remek!
 Oh mert mihez hasonlított a szemek!
 Kristály ehek jár. Oh, és hogy drágad
 E csókholó cserepnyé: ajakkad!
 Taurus hegyormán a fehér fagyos hó,
 Ekit a fölszel hirtára sötör, holló
 A te keredhet. Oh, a fejedelomé
 Fehér feint hagy csókhat pevéllenem!

Hel.

Kégyen! gyalarat! így rám esni mind;
 Csúfot belöttem üzni tero fketint;
 Ha trvag-érked volna bennetek,
 Nem hagyna ily bántalmat tennetek.
 Tudom, gyütlötök: hát gyütlötök sem
 Birtok, cupán gúnyt ütve kettesen!
 Volnátok férfi, mint így szemre före,
 Tekint nétek bizony a gyenge nőre;
 Miért ez eskü, bok, túltó magaszt,
 Midőn gyütlötök szívöl, tudom akt.
 Vagyzatok lehen Hermiát szeretni,
 Verelketek Helénát kinevetni.

Be köfi lett, be férfias merény
 Kinyes farjarni gúnynyat egy szegény
 Leány szeméből! lenne' azt nevelt,
 Így szétszórni gyöngé szűz kebelé,
 Csak, mert türelmet kégni kedve lett?

Lys. Nem képi, Demetrius, ne tégy ilyet;
 Tudom hogy Hermiáért ég szived,
 S én tisztán szívvel önként rád hagyom
 Szerelméből a mi részem magyon,
 S Helénához se hagyj egész jogot,
 Kit szeretek, halálig is fogok.

Hel. No, ember ennyi gúnyt még nem lehetett.

Dem. Lysander, csak maradj Hermia mellett,
 Ö nem kell, s ha szerettem, vége már.
 Ő aala vendég volt szívem, de már
 Helénájához meglelt, mint háza,
 Ott is marad.

Lys. Helén, nem igaz a!

Dem. Még ne hazudtold ha nem ismered
 — Most meglátod — igaz hűségemet. —
 Ott jó a kedves, ki leged szeret.

Hermia jö.

Herm. Az éj, ki a szem tiszteit elveszi,
 Szülünk hallásra élesbbé teszi,
 S a mennyi részen ejékkente a lajást,
 A hallószervnek ad megannyi rá' dást.
 Stemen, Lysander, téged nem lete,
 Szütem hänged nyomán verődök.
 De mér' hagyál ott oly gyöngétkelen?

Lys. Maradjhat-e, kit üz a szeretem?

Herm. Lysandert szütem szeretem? miféle?

Lys. Saját szerelmem: a bájos Heléne
 Ki az éjt dicsőbben aranyozza meg
 Mint ott ama tüzes O-k, s fényfzemek.
 Mit jász utánam? vagy nem érted el:
 Hogy útalatból szütkem töléd el?

Herm. Nem, e szavad nem értésből jövö.

Hel. No látó! ez is egy öfzeteküvö.
 Oh, öitem, hármán öfzetfogtasok
 Hogy velem ily galádul bánjatok.
 Rossz Hermia, se haláttan leány!
 Együtt erékkel fúvód a kövöet
 Hogy, mind csaták, gúny-vevembe csalj?
 Hat mind ama kövös lev, fogadott
 Tefevéni hűség, jól lete kedves órák,
 Miden fideuk a gyors lábú idöt
 Ha valói kelle — mind felejtve van?

El iskolánk? az ártatlan gyerekek?
 S midőn, két művész istennő gyarant,
 Együtt teremtenk türel egy virágot,
 Egy mintakepről, és egy pámlagon,
 Egy dall csicsorgve, egy hangkultus perint,
 Mintha kerünk, keblünk, elménk, szavunk
 Csak egy lett volna. — Így névünk együtt
 Mint örvényforrást két cserecsénye, mely
 Elváltva látszik, váltva mégis egy;
 Mint egy kocsányon termesz kőbogyó; 7 pár
 Kánérvé két. lett, benne pár csak egy;
 Vagy mint csermiben lévő két párt,
 Egy úr sajátja, egy sírát földi.
 S a pártalakítand régi szent frigyünk
 Hogy sörtegeni férfiakhoz állj?
 Ez nem barátság, nem leányhoz illő:
 Ért nemünk is magró, nem csak én,
 Habár csak én értem barátságomat.

Herm. Bámúlók e túrva befűdiden;
 Nem én gúnyollak: úgy látszik te engem.

Hel. Hát nem te kisleléd gúnyból réám
 Lysandert, hogy szemem s arcom dicsője?
 S Dametriust, a másik kedvesed!
 (Ki azimént még lábbal rugdosa)
 Hogy nimfa, égi, istennő, remek
 Nével rakakzon? Mire haszát ilyet
 Ha gyűlöl engem? És mért hogy Lysander
 Jagadja lángját malylyd keble dús
 Krántad, is nekem pirtolot szerelmét,
 Ha nem te kisleléd, ha tudtadra nincs?
 Pár, mint te, oly kapus én nem vagyok,
 Nincs annyi kedvesem, se oly szerencsém,
 Se, hogy viskonzás nélkül kell szerelmem,
 Megszánnod illenék, nem gúnyolódni.

Herm. Nem foghatom meg a miket becsélt.

Hel. Csak rajta hát! úgy! öltö szent képeket
 S vond felre a pad' ha hittal lettek;
 Csak intogassanak; szép tréfa ez,
 Sól végrejárva krónikába méltó.
 Ha volna érzés, illem bennetok
 Nem lüktök engem ilyen célra ki,
 S' miltatást; egyrészt magam hibája;
 Enyhíti majd lávöllet, vagy halál.

Lys. Hárj, szép Helén! halld mentőjeimet.
 Szerelmem, illem, letkem, szép Helén!

Hel. Ez már dicső!
Herm. Ne gúnyold, édesem!

32.

Dem. Ha nem fog a kérés: megfíltom én.

Lys. Titálmód anyai, mint kérésre volt:
Lenyegesebb nem hatalmvsabb
Mint az ő léha esdeklése.

Stelen, sterelek, mindom, etelemre!

S úgy esküszöm rá, hogy feláldozom

Az ellen, ki tagadja, hogy szeretlek.

Dem. No, én azt mondom, hogy jobban szeretlek?

Lys. Ha mondd, állj ki, tettei bizonyítod.

Dem. Ier hát -

Herm. Lysander, mit jelentven ez?

Lys. Odább, te szeressen!

Dem. Csak úgy mutatja; tefed, úgy-e, mint ha
Jönne, de nem jölk. Gyáva hűs, eredi!

Lys. Bocsásd, te macska, bojtorkán, te, te!
Mere úgy leráxlak, mint hívány kigyót.

Herm. Mily durvaság ez? Hogy váltál ilyenre
Kedves?

Lys. Kedves? Odább, airmos satár!
Te undok gyögypes, te gyüölös itel!

Herm. Nem tréfa ez?

Hel. Dehogy nem; a tied is.

Lys. Demetrius, én állok a skavarnak.

Dem. Kérés jobb volna; mert lám visszatart
Gyenge kérés is; nem bítom skavarnak.

Lys. Mi! hát megültem, megverjem, megöljem?
Bár gyüölösöm, csak nem bánom talán?

Herm. Bánkoss-e jobban, mint gyüölöteddel?
Gyüölöss! miért? Oh jaj! mi dolog ez?

Nem Hermia vagyok? Te nem Lysander?
Rútabb se volnék tán mint a kelök.

Mit még szeretnél csak ez éjjel is,
S elhagytál volna, (oh, ne adja isten!)

Nem tréfa ez?

Lys. Akár megesküszöm.
En többe társi sem vhajtalak.

Rományt se táplál, nincs kérés, se kétség;
Nem tréfa, szensvaló, elhidd bizonynyal:

Gyüölötek, én stelen át szeretem.

Herm. Oh jaj! - te fremfenyvesés! te virágmoly!
Szeretem talvája te! Akér's jóval,

Hogy éjjel ellopod kedvesem szívét?

Handwritten notes at the bottom of the page, partially obscured and difficult to read.

Kel. Szép, szép; bizony szép! Kár nincs benne egy csöp
Leány szemérem, vagy tartózkodás?
Nem nyugodt a míg gyöngéd nyelven is
Ki nem lör Mened? Te vár, te báb te!

Herm. Míg báb? de hogy! Most éppen a bábát:
Ő természetet hasonlítottam
Egy másként öltözve: hogy ő lán magas,
Ő ilyen-olyan stílus derék személy,
Míg végre gyötört nyulga terméle. —
Ekkor tényleg hát oly nagyot kegyetlen?
Mert eh'ily törpe, ily kicsiny vagyok?
Milyen kicsiny, te te festett kőrö, he?
Milyen kicsiny, he i csak nem oly kicsiny
Hogy fel ne érje kívimüm a szemé?

Kel. Kérek, ha gúnyolódok is, urak,
Ne hagyjátok: jobban voltam hamis,
Exivodni mint ő, semmi hajlamom,
Szazi leány voltam a gyávaságban:
Ne hagyjátok rám jöni, hogy megüsdön.
I ne gondoljátok, hogy mivel kisebb
Bírók vele.

Herm. Kisebb! av lán, megint.

Kel. Ne bosszankodjál, ides Hermiam,
Kise'jöl tudod, mindig szeretted,
Sáhvon véletlen, öröm liskaid,
Kivére most egy név Demetriusnak
Jugtam meg eji elfükköcsölhet.
Ő jött utána, én meg ő' utána;
De elvitt, s ijed' gelett nagyon
Hogy meger, megtapas, sőt hogy megöl.
Mossa hát, ha békén hagyod, elmegyek
Bolondságimmal, vízre étheréle,
És nem bolyongok itt. Erészorok:
Lám mily bókó is, együgyű vagyok?

Herm. Ne hat erész. Kigátol hogy ne menj.

Kel. Ez a bókó szív a mely itt marad.

Herm. Lyсандemél, ugy-e?
Demetriusnak.

Kel. Ne félj, Helena: egy ujjal se bánt.

Dem. Nem ám! Sarcára hogy te pártolod.

Kel. Saj, ez nagyon gonosz ha megharagszik,
Kitalaj volt már az iskolában is.

Herm. Megint kicsiny? alacson meg kicsiny?
Ellűríték hogy így csúffá' teffén?
Bocvártatok rá.

Lys. Elmenj, törpe jószág!

Te cséppnyi-csépp, te kis göcs, te parányi,
Te makkpáncs.

Dem. Meltott, ki megreti jogalatom.

Minden

34. Ne törd magad; ne félj; Heléna mellett;
Partját se fogd, mert hogyha még iránta
Csak legkisebb szerelmet is mutatok,
Törkénre ford.

Lys. No már nem csúng nyakamban,
Kövess, ha merse; lássuk melyünk joga
Helénához külön: enyém? tied?

Dem. Kövessetek? lépés tartok velet.

[Lys. és Dem. el.]
Herm. No szép kisasszony! ez mind a te műved.
Csak ne csönj el.

Hel. Nem hiszek seked,
S gyötölts körödben nem időzhetek.
Kéred exibálni gyorsabb mint enyém,
De talám gyorsabb, így alpuolok én. [El.]

Herm. S mit mondjak erre? csak bánulok én. [El.]

Obe. Ez a te munkád: mindig így bakot lösz,
Vagy köszakarra ide de vajtkodol.

Puck. Arnyak királya, hidd meg, tévedés.
Nem azt mondád-e, hogy megismerem
Atheni öhökreül emberem?

Es arnyiban nem járta el kibásan
Hogy Atheni fremere hullt varázsan;

Es arnyiban még jó hogy így esett,
Mert e köcsödös furcsa egy eset.

Obe. Most viadatra helyet nézni járnak:
Vess hát, Robin, az ejre felleg-arnyat;
A csillagos menny boltját vastagon
Fedd barna köddel mint az Acheron;
Vessd te' ultra úgy e két konok
Szerelmet, hogy veskittenek nyomol.

S majd a Lysander hangját vedd elő,
Borzantsd Demetriust míg túrbe jó;

Majd mint Demetrius próg' pitkükat,
Csald messzi egymástól az ifjakat,

Mig kumlókukra, verő' párnyon, olom
Lábbal csúsz a hatalt utánzó olom:

Atker Lysandernek jacsard fremébe
Ez a füvet: van oly erő levébe

Hogy róla minden bűbáj' lünni fog
S a fremgolyó sokott' fenynyet forog.

Ha ebrenek, mind e visztarvonat
Alom legyen csak, meddó' látomás.

Es Athenébe visztarörjének,
Hataltig tartó frigyben éljenek.

Mig ebbe jársz, enelkerem, megyek,
Királynimról az indus gyermekét; (3.)

Kezét az oszuciny bű' alól feloldom,
S peve lesz a békeség, a régi módon.

3) Akert e miate köcsözauak önze, s azert büntene' fejje a tüvötössel.

Herk.

Aranyfano

Puck. Uram, siessünk: im gyorsan szegik
 Itz éj sarkányi a föld fellegit;
 Im Aurora köveje már kötetlett,
 Fényes világa minden kőbe lelket
 It érinterembe át; s a kárhokottak
 Kik átalát- s folyam sárban nyugóttak,
 Mind felegágyba vízszamenének,
 Hogy a napfény ne lássa fégyecéket
 Mely napvilagról önként kámazó
 S örökre, az éj árnyai közé.

Obe. De mi nevesebb felkémek vagyunk.
~~Merthén~~ a Hajnal kedvesével is
 Gyakran vadászva járom a pagonyt;
 Míg napkelet kapuja lángos ont
 S sengerre nyitva társas pányait
 Aranyrya' festi zöld hullámainat.
 Te mindazáltal ne időzz, siess
 Hogy virradatra kétfen itt lehess.

[El.]

Puck.

Fel s alá, fel s alá,
 Kordom öket fel s alá;
 Falu, város fel, ha lát,
 Fottin, hurizóló fel s alá!
 Itt jö' egyik.

Lysander jö'.

Lys. Hol vagy, Demetrius, te küpke? Szólj!

Puck. Itt, itt gazember! kétfen. Hát te hol?

Lys. Megyek no!

Puck. Jár hát; vinni jobb a hely
 S egyenlőbb.

[Lys. a hang után el.]

Demetrius jö'.Dem.

Hé! Lysander! há's felfelj?
 Te nyúl, te gyáva! elflöküel ugy-e?
 Hová rojtod a bőved? Itt vagy-e?

Puck.

Te gyáva fájhős! teli kőrkaded
 A bokrokat s a csillagos eget:
 S nem mered kiállni? Jár, gaz fattyuja!
 Vesszőre várlok: mert hívóvagy pulya
 Ki fegyverés vonna rád.

Dem.

Ott vagy? megállj!

Puck. Kövesd a hangom: vinni jobb e táj.

[Dem. és Puck el.]

Lysander vinkajó.

Lys. Ó fut előlem mégis ő daczol,
 É merre hi, megyek, s nincs ott sehol.
 A garzfi gyorsabb lábú mint magam,
 Válszig futottam, de ő meg rohan;
 El is búsam: sötét van, zord a hely;
 Lenyugodom. Aldott napvilág, jövel!

[Lefekszik.]
 Vár egyszer lássam járke jöngését:
 Majd megtalálom, hogy megemleget. [Elalzik.]

Puck és Demetrius vinkajókat.

Puck. Ha! ha! ha! nyúlsvivü; lám elmaradt!
Dem. Várj meg ha merse, no! de jól tudom, azt,
 Csak bújsk előlem, zugról zugra mélt,
 É nem merse megállni, hogy szemembe nézz.
 No, merre vagy hát?

Puck. Itt la: ide gyed!
Dem. Nem; merre bolondiasz. De nem vészed el:
 Csak én jömeide lássak napvilágon!
 Elvess menj dolgodra. Szívnyü bágyadlagom
 Égyesre kóspán nyúlai kényezereit.
 Várj el mikélyt a nappény küzclit.
 [Lefekszik / elalzik.]

Helena jó.

Hel. Oh, terhos ej! kosszu, unalmas ej!
 Rövidülj már; s te, reggel, hűz vigaszt,
 Hogy hazatejnek a nap fényinél
 Élektől, kiket köröm úgy riast.
 É te, ki nem mindig futsz a bú szemétől,
 Oh vonj el, alom, a magam kívétől.
 [Elalzik.]

Puck.

Még csak három? Egy hian
 Kétper keü férfi, lány.
 Jón az is, de halovány.
 Amor úrsi nagy rsivány,
 Föle ily bolond a lány.

Hermia jó.

Herm. Soha ily alótság! ennyi leverő!
 Megespre küfkeü, átv a harmaton;
 Nem járai beannem, csüfnei sines aró;
 Lábam nem oly gyors mint kívánatom.
 Vírradig itten egyet pihenek.
 Ég öv Lysanderet, ha megküzdene!
 [Lefekszik.]

Puck.

Ugy, úgy,
Jól aludgy':
Nadd kenem
Szerelem=
Vest nemedre
Fyögyszerem.

[A nedvet Lys. kemébe faciarva.

Ha öbreds,
Örök
Nagy gyönyört
A gyűlölt
Régi kedves bajain.

Edes álom elmúltával
Teljesüljön a nőtával:
"kiki a maga párjával";
Jancsi Pannit nyerje meg,
Lásik a földjét lelje meg;
Him a műstényt vigye haza,
S ne legyen panasza.

[Puck el. Lys., Dem. sib alva maradtak.

Negyedik felvonás.

Ugyanott.

1. Scen.

Titania és Lubely, tündér kísérettel; háttul Oberon társaságul.

Tita. Jól, úgy le mellett a virágnádon,
En kedves oroxád magjé simogatam
Ez pezsmatózsát tüköletek hajadba,
Képe nagy fülednek csokra cickot adva.

Lub. Hol van Dabvirág?

Tit. Tessék.

Lub. Vakard a fejem, Dabvirág. — Hol van muszió Pókháló?

Pók. Tessék.

Lub. Muszió Pókháló; edes muszió, vegye a jegyverét, s öljön le nekem
egy vörös croma poszméhet valami bogancskörö tetőjén; aztán,
eddes muszió, hozza ide nekem a limpes-lompós méret. De ne
tröje magát nagyon, muszió; s vigyázzon muszió, hogy a lépet
s tröje am el; sajnalnam ha lekoverné magát a mézzel, signor —
Hol van muszió Musziómag?

Musi. Tessék.

Lub. Adja az öklét, muszió Musziómag. Kérem ne csarimbriázzon, e'
des muszió.

Musi. Ekit tessék parancsolni?

38.

Zub. Semmit, édes moszió, csak hogy segítsen Pókháló' irófiaak kapar-
ni. Borbélyhoz kell megnem, moszió; mert úgy sejttem, rejtenszétől
a profám, pedig én oly csiklandós stamár vagyok, hogy mielőtt a
szakállam vízket, mindjárt vakarom kell.

Fita. Nem okajtasz zenét, édes galambom?

Zub. Nagyon zönnere termelt fülem van: kedd szólna hát a deromb!

Fita. Vagy, édesem, nem canél valamit?

Zub. De bíz igaz, egy méterre abrakot; valami jó szaraz xabet magrozog-
tatniék. Ugy veszem észre, nagy évágyam volna egy közel pírása;
csak seines párja a jó édes fischarak.

Fita. Kalandor szellemim közül egyet
Elküldök új dióért az eréket.

Zub. Jobban esnék egy vagy két narok szaraz bakköny. De kérem,
hagyja meg a cseledek, senkise háborgasson: nagy expositiót
örtek az alvástra.

Fita. Alugg' hát, én meg karjaimba foalok.
Tündérim el, el mind! ki mette lát.
Ekkör szövődik a lemez, a folyondár
Gyöngyöden öntve; egy gyöngyűzi a
szél kerges ujjait a nő-borostyán.
Oh, hogy szeretlek! oh, hogy elvadások!

Puck jö. [Elaluszának.]

Obe. (Kilép.) Jt vagy, Robin. Ladd, ladd be gyönyörű!

Már szanni kerdem örült kinyait;
Imért a jürüben elötalállam,
E csif balondnak kedve illatos:
Megtámadám év vizekocorandnk,
Mort ojen akkor tűze fész, szagos
Virágfürtöve borontos üstökere;
S mely mástev a bimbókon kebeli
Gyöngyözem gyanánt durradva áll, a harmat,
Az nyft a gyöngyö kis virág szemén
Mint könyű rege, a frejzen miatt.
Midm kedvemre jöl leköszölám
S ő szóp szavakkal engedtelve kért,
En jürgetem a váliote gyermeket;
Id'ades mindjárt' és el is vitette
Szellemlakomba gyert tündériver.
Mort, a fű enyim levén, szemérvöl
E csifnya rontást én is elvepem;
Te meg, fiam Puck, ez ahenéi
Fojeröl vond te ott a futera bört,
Hogy ha főtébred, mint a többick
Hadd törjön ő is ahenébe meg,
S ne jusson e kaland ezébe, csak
Mint egy roz az álom zaklata'sai.
De már feloldom a tündér királynét.

Legy, minő vagy, kedvesem!
Ladd, mikép látol rendezer;
Diana füve Amos virágát
Nyörze le tüstent, rontsa varázsát.
Ebredj királyném, szép Fítánia!

Fita. Oh, milyen álmak! kedves Oberon:
Mintha szamárnak tezen von' szerelmes.

Obe. Ott fekszik a hű.

Tita. De hogy' eshetett ez?
Mily undorodra néz most rá fremcú!

Obe. Csak csodésen! — Kedd te a jót, Robin. —
Zenét, királyné; mely jobban levegő
A rendes álommal érzésöket.

Tita. Zenét! Zendüljön át az én zenéim!
Ha öbrensz, pisztolyj a magad szemébe szemébe.

Puck. Királyném fogd kezem s jöved:
A föld, melyen aludsznak, ringjon el.

Obe. A föld, melyen aludsznak, ringjon el.
Mely a fivességek között újra kel,
S hirtap, ha Theseus nézre ünnepeket,
Ejfétkor ott legyünk, s vig táncosa fel!
Mida az szerencsés rajok adni kell.
Mely szerelmes két pár hű kabal
Mely Theseustal kintlen összekel.

Puck. Stellemek királya! halld:
Hallom a parizsa-dall.

Obe. Ugy, királyném, szaporán
Lebbenünk az éji után.
Kerüljék a földgolyót
Sebesebben min a huld.

Tita. Der királyom; s hallom majd
Félted meg ezt az éji bajt:
Alva hogy' jussok ide,
E halandók közébe. [El mind.

[Kürt harogás]

Theseus, Hippolyta, Egeus, kíséretes jönnek.

Thes. Menjen, az erőt, s hűje valaki.
Bevigerők a hajnal-ünnepeket,
S mint hogy korán van ez éj ide,
Madd halja másként az ebek sejeit. —
Le két nyaklövni a völgyben nyugotra. —
Híjások, avodm, a vadászó hama. —
Mely szép királyaim, a levere hágnak
S hallgatják a zenítő kurtavart
Mely a vízhang s kutyáim serge tart.

Hip. Ott voltam egykor Cadams-, s Herculessel
Middm medvét hájtotunk spárrai
Ebekkel Créta ordein: sohsem
Maddtam oly nép hűje rajt: az erők
A lég, a fűrés, minden vukiról
Egy larmahang volt. Nem hallék jóha
Oly zengő kurtavart, oly méla drögés.

Thes. Az én kutyám is mind spárrai faj,
Lefüggő rajuk, sárga mind; s fülökkel
Lésőprók a fűrel a harsmatul;
Lefüggőük mint a thessal bikái;

lassuk futásra, de hájuk harang:
Alább-alább mind. úgy hogy öfkekezőbb
Vaidást kürtre nem hallva soka
Se Oresa, Sparta, sem Thessalia;
Héj, ha hallod. — Ej! miféle nimfák?

Ege. Uram, ez itt az én leányom, aha,
É meg Lysander; az Demetrius;
Amar Heléna, az Nedar leánya;
Csudálkozom, hol járnak itt rakások.

Thes. Hogy lesz, kiván költsétek, nézni május
Éz innapét, s meghallva standokom,
Előre jöttök, itt üdvözleni. —
De jólj, Egeus, nem ma van kiürve
Hogy valapát kimondja Hermia?

Ege. Ma van, kegyelmes ur?

Thes. Jöjrn vadalknók, és kúrtölje fel.

[Kivül kúrtölje és raj.]

Demetrius, Lysander, Hermia és Heléna felriadnak.

Thes. No, jó reggole, jók. Válinem elment:
S még csak most parosodnak a rigók?

Lys. Uram, bizonyat! [Terde speh.]

Thes. Kérem, álljatok fel.

Tudom, vetélyfarsak valatok együt:
Hogy a csudába hái e lép barátság?
Hogyan jár össze gyűlölet s vetély
Hogy együtt hálnak és egyik se fel?

Lys. Uram, zavartan, fél álomba, fél-
Héj, jók: egy lettem hite!
De nem tudom, hogyan jövekt ide;
Úgy gondolom, (harudni nem szeretnék,
Lig van — hogy is van? máx emle' terem!)
Én Hermiával jöveim a ligembe,
Hogy Athenéből oly vidékre fusunk
Két az aheni törvény srigora —

Ege. Elég! elég! Uram, hallomad ezt!
Törvény kivánok, törvény a fejére.
Héj, atarrak; Héj, Demetrius,
Ég, léged, engem is megtrablani,
Liged aráthol és engem harantól,
Adom harantól hogy lányom tied.

Dem. Uram, Heléna megmondá nekem
Lánd'kukat s hogy a ligembe jövekt;
É én követem őket sükösén,
Engem pedig jöveim lép Heléna.
De jó uram, nem tom mi csoda által
(Kere csoda volé) scerelmem Hermiánról
Mint hó elobrad, s most olyan nekem
Mint kolon jöveim sükösén, mely
Kicsiny kúrtomban vágyam csel'ja volé;

Most minden érzés, hű szély szívemben,
 Nememnek látgya s minden gyönyör
 Csak a Haléna. O velle jagyemem,
 Mielőtt csak lássam volna a Hermitat:
 De megvétel a tápot, mint beteg,
 Gyógyulva megjött a forradalom
 Itz; most kívánom, értem, jól esik,
 S holla örökre hű is maradok.

Theo. Te sors közté így önté hű szívvel.
 De majd képeled ottól töltet is. —

Egész, én megmásként vártam,
 Kere meg na a két pát, együtt volunk,
 Oltár előtt örökre egyesül.

És, minthogy a rog' jáva elhaladt,
 A cselekvést várhatat duarad.

Dejünk elhárbe vira, edzem,
 Harmas megfogót álni págyon. —

Der, Hippolyta.

[Theo., Hip., Eg., Kisér. el.]

Dem. Előlem az mind elfut, összeröly
 Mint lelvőve mosódo veszi hegyeség.

Her. Nekem meg olyan, mintha két szemem
 Kiszűve látna mindent.

Kel. Nekem is: meg mintha kiveses telca volna, mely
 Egyen is, nígsem az: Demarint.

Dem. De hái ébren vagyunk? tudjátok az?
 Ugy rémlik, egyre alfrunk, almerünk.
 Vagy itt valé is hívott a fejedelm?

Korm. He ám, alyam is.

Kel. Meg Hippolyta.

Lyd. S azé haggja: menjünk olárvól vedők.

Dem. Ugy hái nem almadunk. Derünk utána;
 Majd elhozzák almarhat menet.

[El mind.]

Zub. (fölébred.) Milyen ha megpavam kövekkert, kijark, s jelenek: — a
 legközelebbi így van: „elképzés Pyramus.” — „Lá! ha! hi! — Vax,
 Kér Péter! Duda, a fuvófoldoró! Orondi, az ücsföldoró! Pille
 ver! — Jelen engem! most elrökök, itt kugyok alva. Puccentó kú
 lönös látatom volt. Azé almarhat, hogy — ére legyen aki megvára
 ja micoda álam volé az: az ember csupa fülé ramat ha azé az al
 mot meg akarja fejteni. Ugy képzik, mintha én, ité — aint áló te
 ventés ki megmondhatna, mi volnam én. Ugy képzik, mintha én...
 mintha nekem, ité — de az ember futó bolond ha meg akarja mon
 dani, min volé nekem. Ember kére nem hallott olyat, ember
 fülé nem látott olyat, ember kere nem kére are izletni, se nyel
 ne jeltvgré, se fíve kimondani milyet almodtam én. Rabokétem
 vacsora, csináljon egy nőtát erről az álomról: e legyen a cím:
 „Zuboly álma” meri meg most is Zubog a fütem, belé; s eldallom
 egyik jelenet négen a fejedelm előtt; vagy látan, hogy annál let,
 jött legyen, Thibe halátan fivom el. [El.]

II. KÖN.

Athene. Szoba Vaxkör lakásán.

Vaxkör, Duda, Orondi, Östör jönnek.

Vaxk. Külddtek Zubolyékhoz? háza konülé már?

Ért. Virehamra fincs. Kétségkívül transportáltak.

Dud. Ha meg rom jó, úgy a darabnak. Lohse vagy el; ugy-e nem?

Vacsk. Lehetetlen; egész Athenében nincs ember ki Pyramust elfájtassa, csak ő.

Dud. Ugy van; egyedül neki van legelőbbé a minden athenesi költőnek, költ.

Vacsk. Mag a legvárosabb személye is hozzá; kellenes hangra nézve pedig

valóságos musta.

Dud. Akarai mondani, musta: kizár a musta, isten akárhová tegye!
csirnakia jószág.

Fejtele jó.

Gyal. Urak, a fejtelesem most jó a scuplowból, s vele együtt még két vagy három ur is kelt öntre. Ha komédiánsok elszűl, a fejünk se ad többé.

Dud. Mégis bukni Duboly! Oda a tíz garas napidij elcsószott! mert jöhse' korúba volna el a tíz garas napidiját; itt a nyakam, hogy a fejtelesem megadna volna neki a tíz garas napidiját Pyramusért; meg is örömeletne volna; tíz garas minden nap egy Pyramusért, vagy semmi.

Duboly jó.

Dub. Hol vannak a pimaszok? Hol vannak a nyúl-szivűek?

Vacsk. Duboly! — Oh sivemelő nap! oh áldott óra!

Dub. Uraim, csodát beszéltek; de ne kerdjétek mit, mert az legyen becsületess athenesi ember ha megmondom. Mielőbben előadok minden úgy a nagy színter.

Vacsk. Halljuk hát, kedves Duboly!

Dub. Töltem ugyan egy pót se. Úgyán annyit akarok mondani, hogy a fejtelesem megchédelt. Rajta, vedni-vedni holmitokat! jó madár got szakállaitokra; új galandot oxipóitokre; aztán, egy-kettő! a palotához; kiki lussa át a persepét; mert egy pót mint pót, a kórab ol van fogadva. Thisbe minden este tízóra' megyen; a kórab pedig az oroktán' jászta, le ne találja vágni a kórmet, hadd legyen ki az oroktán' kórme gyauant. No meg aztán, sinesz barátim, ne egyeztek se vöröshagymát se foghagymát, hogy kelles, nes legyen a tehéltésünk, akkor bizonyára megdicsőülnek, hogy kellenes a komédia. De pót se többet: el, el! [Mind el.

Ötödik felvonás.

I. Kín.

Athene. Terem Theseus palatájában.

Theseus, Hippolyta, Philostrate, Urak és Készevők jönnek.

Hip. Csodát beszéltek a perelmesek.

Thes. Csodát, s nem valót: én nem hiszem.

Ez agg meséket s tiünder babonát.

Bolond s perelmes oly fővő agyi

s alvató káprász, hogy olyat is lát

Mit józan ész fel fogni képtelen.

Az önként, a perelmes, a pót

Mind csupa képzelen: az egyike

Több örögöt lát, mint pokolba férme;

Ez a bolond; nem máskép a perelmes

Olégány nóból is Helenát csinál;

És nék' öröklésben a költő jeme

Földről az égbe, égből földre sítlan,
S míg ismeretlen dolgok vérait
Meglétsései képzeteje, tolla
A legi semmit alkandó alakkal,
Lakfelyét és mével szobotta föl.
A képzelődei oly játékos úz,
Hogy, ha öröme gyúlad a kebel
Meglétsései az öröm okát;
Vagy képzeteiben éjjel megijedve,
Mily könnyen lesz egy-egy bokorbut méve?

Hisp. De a mint elbeszéltek a kalandot,
S mily változások ment elzelenők át,
Több az, mint pupsa jálpi képzetet,
S biztos valóra nő ki az egész;
Minden esetre különös, csodás.

Thest. Itt jönnek éppen vig kedvel és örömmel.
Lysander, Demetrius, Hermia és Helena jönnek.
Vigan, barátim! vigsdog, szereltem
Környezteté jövetelek!

Lys. Több várja minden
Tejdelmi lépés, ágyad, aratod!

Thest. Látsuk: mi lesz ma, táncz, vagy álca-szék,
E három óra éhvívőket elölni
Az eszed meg a fekvés között?
Hol a tejdelmi ünneprendező?
Mi van bohócság? Micsion pindarab,
Egy óra kirját megonyhítani?
Hol van Philostrot?

Phil. Im! kegyelmes úr.

Thest. No ház miféle tréfad van ma este?
Zenéd, vagy álcaid? Szólj! Hogy csalai meg
A tomha eszté mulasság ne küül?

Phil. Im az időtöltések oximora:
Válassz ki, főntag, mit kívánok ebből.
[Papirk nyugt.]

Thest. (Olvas.) "A centaurus csataja; hárfá mellett
Enekli egy tükéri eunuch."

Nem kell: el is beszéltem már arámnak,
Dicsőítvén bátyámat Herkulést.
"A rézég bacchans-antonyok sühe,
Miköz jeltépih a thrak enekest."
Ez régi róta, már akkor dancolák
Hogy én elöpih Thebét megrevém.
"A harmad-három Múza, a minap
Kuldulva elhazé Tudományt kesergeti."
Affete gúnyuort, csipős, kritikus lesz,
Nem a mi vilámi nástunktok való.
"Unalmas kurta pünkös: Pyramus
És Thisbe; pörnyü vig tragédia."
Tragédia s vig! kurta és unalmas!
Ez amyi, mint tüzes jég, barna hó.
Hogy jét meg együtt e megférhetlen?

Phil. Uram, vagy tiz jó az egész darab,
Rövidnek már rövidebb nem lehet;
De még tiz jóval is hosszú nagyon,
Ezért unalmas; mere egész darabban
Nincs egy helyes szó, egy illő kérés.
Komorjásként is, fejdelem, mivel
Magai lefürja benne Pyramus.
Láttam a próbát, s mag kell vallanom,
Könyves szemekkel: de vigabb könyvet
Jobbam farsort még józón karaj.

Thes. Mik a kéréstök?

Phil. Kégyes lenyegű
Munkások színeiben, kik előbb
Élbeli munkát nem tesznek soha,
S rövid elméjök most agyon csigázate
É pindarabbal, nápkod ünnepeire.
Thes. De így megnevezte.

Phil. Nem, felséges úr!
Nem érdemes; én mégig hallgatam,
Semmit sem ér az, semmit a világon,
Ha csak kénjökbe' nem gyönyörködöl,
Mint eltanulák s gyötörék magokat
Köztársaságra.

Thes. Már meghallgatom:
Mere semmi aldozat nem helytelen
Ha egyiggyű szív nyújtja s hódolat.
Menj, hird be; - fogjunk helyet, asszonyim.

[Phil. el.
Thes. En' fánva nézem a véréző nyomora
S köztársaságban megpakadt hűségét.

Thes. Ohaj nem is fogsz látni, édesem.

Thes. Ahé mondja, semmit nem tudnak, de semmit.

Thes. Annát nemebb e semmit jól fogadjunk.

Jól venne a mit ök elejtenek:
S mi a fregény hűségét nem telik
Regy. pámba tudni ake, nem érdemül.
S erre jártam, sok tudós nagy eubes
Kigondole üdvözléssel jöttelen;
Páparhi láram öket és remegni,
Pantei csinálni mondát kötepen,
Gyakortva fájat, felix miatt, hebegni
Cs' végre némán ablahagyri, - nem
Közpöntve engem. Hidd el, édesem,
Hogy mégis üdvözölz e hallgatás,
Mere a fregényen rettegő alázat
Jobb hívok én előttem, mint kéréplő
Nyelvével a solári ékesbesei.
A földtan egyiggyűség, kérésed,
Sokat mind nekem, bárha keveset.

Phil. utrae jó.

Phil. Főntég! ha tessék, itt van a prólog.
Thes. Jöjjen be. T. Harsonák.

A Prólog jö.

Prolog. "Ha nem tessék, ^{nincsenek} ~~is~~ kívánatunk.
Ne vélt, ^{uram} jöjünk leírni,
Csak kimutatni. ^{is} akarunk
Ezen végzetlét fogjuk tartani.
Tekintse főntég, hogy cselelt elvűn.
Magas tetszése lévén jutalom,
Az nem sok. A mit tetszünk kedvűn,
Nem tessék. Alért, hogy pályá unalom,
Késsen a járók; mindjárt kezdik el,
S megmutja minden, a mit tudni kell. ^{a *)}

Thogy

Thes. Nem pontos áll meg a jámbor school.
Lys. Ugy nyargala' meg prólogusát, mint egy pilaj aiktól: nem
börta megállítani. So' tanulság ez, fősiger is, nem elég csak
bepélni, helyesen is kell.
Kip. Valiban, úgy járótt prólogusán, mint fuvolán a gyere,
mek: hangos bírt adai, de vállamat nem.
Thes. Egy örebbomlós lánex rosz e beszéd,
Mindem fkom örebbügy, mégis zavart. —
Eli lesz most?

Pyramus, Thisbe, Fal, Holdvilág, Orszlán jönek
mint néma csoportokat.

Prolog. "Nagysádotk e dolgon csudálkozhat' nagyon,
Mig kiderül minden, a mi rejtve vagyon.
Ez ifju, Pyramus, bárki megludhaja,
E' e lép' seanyzó Thisbe, nem tagadja.
Ez a város, melyes főszer fal legyen,
Mely a porszóket vállapja öregyen.
Melynek hasávékán két porszó staja
Sutergott örömmel, senki ne csudálja.
Ez, a kine' lánxás, bokor van is kúnya,
A kúdat jelenti; mert mindenki tudja,
Holdvilágon örebbüni nem rejtették;
Az Ninus kirjához találkozót teltek.
Ez aumány betcia, névpevint orszlán,
Az elbb jött Thisbe's, ottan kalamörvén,
Melynek a porszóket vállapja öregyen.
Sutergott örömmel, senki ne csudálja.
Melyek örebbüni ottan réves staja,
Imhol jö' Pyramus deli lép' formája.
Mú' Thisbe kerdőjés ott lali véreben,
Melyek kemény karjja' kinnos kebelében.
Egy epertu alatt jügying Thisbe vánta,
Tört von az is, meghal. A mi vagyon hátra

*) Másféleképpen is pontosítható.

46. Az orvoslán, hűvös, fal, és a két pásztorok
Elmondják bővebben, mire itt maradtak ők. "

[Prot., Thib., Orosz., Koldv. el.

Thes. Csodák csodája lesz, ha az orvoslán
Megtörtel.

Dem. Ne csodáld, uram: miért ne
Ez egy orvoslán, míg oly sok szamárt?

Fal. " Ez komédiának úgy kívánja rendi,
Hogy én legyek a fal, bizonyos Orvoslán;
Migpiég a falat úgy képzelné tessék,
Hogy azon egy nyílait, vagy repedés esték,
Melyen is keresztül Pyramus meg Thibe,
Az két hű pásztorok susogának ki s be.
E habarcs, e mállat, e léglá jelentése mutatja,
Hogy én vagyok a fal; nyetnem se tagadja;
Sime az hasadék jobb és bal keremenc,
Susoghatnak által szeszöke a mélyen. "

Thes. Ki válna többet sártól meg polyrásól?

Dem. Ez a legelősebb körfal, fenség, melyet valaha bejött
hallottam.

Thes. Pyramus követe a falhoz: esendesség!

Pyramus jö.

Py. " Oh nagyra gyára ej! hogy feketébb simezen!
Oh ej, ki mindig vagy mikor nappal simezen!
Oh ej! izonyu ej! Oh ja-ja-jaj! Héj be
Félek, hogy Thibeinek mem-jatok ejiébe! —
Es se, oh fal! oh fal! drága kedves válassz!
Mely az ő letckjök a miénk közre állasz;
Oh fal! oh te kedves, mindennél drágább fal!
Mutasd egy repedést, hogy pistansok által.

[Fal kiserjeszi az ujjait.

Körösem; Jupiter aljón, fal barátom!
Kah de ni, mit látok? Thibeinek szem látom.
Megerálat, gonosz fal! semmi jót nem látok:
No ház minden köved' vezje meg az átok! "

Thes. Ugy gondolom, a fal, mind értékű lény, viselkedésében.

Py. Nem ott! uram; nem szabad neki. — " Thibeinek meg az átok"
Thibe végzava, most mindjárt jelenése lesz, én pedig le-
sem a falon. No lám! ritig, a hogy kívánom. Ahól jö-
ni!

Thibe jö.

This. " Oh fal, te ki gyátrán hallád panaszomat,
Hogy elzáród völem szép Pyramusomat:

Cleosthenes ajakam hangyászoktól cököltve

47.

Pyr. "Kövedhet, a melyet sár fog össze s polyan."

This. "Mint hangos látsz! hadd jüdjök is be:
Nem hallom-e ott meg Thisbe arxát. - Thisbe!"

Pyr. "Gondolj a nit akart, korraim van perencsés;
S valaminél Limander, kerestek oly nagyon."

This. "En is mint Helona, mig vers nem üt agyon."

Pyr. "Orofalus Procrushoz nem olyan kü mint én."

This. "Mint Orofalusi Procrus, úgy kerestek kintén."

Pyr. "Oh, hát ady egy uőket ezen a rossz falon!"

This. "De nem éri ajkát, csak a mépet nyalam."

Pyr. "Tudod mit? gyerünk ki az Nina sírjához."

This. "Étek, halok! várj el a nagy eperfához."

Fal. "Eperint a falnak nincs több mondokája,
S így a fal, mint már én, elmehe dolgára."

[Fal, Pyr. és This. el.]

Thes. Most hát a kis prompt kövői vátatjat leomlott.

Dem. Mi hatana, jüdj, ha a fal meg arulán is tud hallgatósai?

Kip. Sokasé hallottam, ily vésés a vilánytágot.

Thes. Az effélenek a legjára is csak kómpék, s a legrossza nem
rosszabb, ha képzeltüderi pótolja.

Kip. Csakhogy a mi képzeltüderünk ám, nem az uőket.

Thes. Ha mi rosszabbat nem képzeltünk rólu, mint ők maguk,
vél, úgy ők nagyon jeler jüdjük. De jü két neme, barom,
egy hold és egy oroztán.

Oroztán, Halvítáig jünek.

Proz. "Árzonysaim, kiknek gyöngé híve nemeg,
Ha egy egér oroztán, egy piczi kórcyegy,

Jondalom, rászekenek most valrogó laggal,
Most egy vad oroztán bög veszei haraggal.

De Gyaltu vagyok én az apralos, ime!

Nem vad oroztánnak nősténye, se híme:

Most ha én nőz élő oroztánná válnék,
Baj volna, mit ucse! magam is sajnalnék."

Thes. Igen nyájas kefia és jü lelkiüderem.

Dem. Gy beüderem kefiát meg nem láttam, fenség.

Lyd. Ez az oroztán, bátorlagra nőre, igazi rökát.

Thes. Az ám; perényiség pedig liba.

Dem. Nem áll, fenséges ur; mert bátorlaga nem emeli perényiségét,
már pedig a rökát elomeli a libát.

Thes. De bixöny perényisége sem emeli bátorlágát, valamint
a liba sem emeli el a rökát. Kaggjukt abba; bíránt
perényiségére, s halljukt a hulóat.

4) Leander és Helé, Cephalus és Procris.

48.

Hold. „A kétjaron holdat e lámpás jelenti;“

Dem. „Ugy hisz jarrainak a homlokán kellene lenni;“

Thea. „De nem újhold; jaronai társastanok ottantörül.“

Hold. „E kétjaron holdat e lámpás jelenti;
Ez holdbéli ember vagyok, egyet lenki.“

Thea. „Ez a legnagyobb hiba valamennyi közt, az ember a lámpásba
keltene dugni; különben hogy lehet holdbéli ember?“

Dem. „Nem mer belebújni a gyeregyától; mert lám csupa fűt,
föltö kező.“

Kip. „De unom ezt a holdat: bátyát választnék már!“

Thea. „Szeregy elmevilága mutatja, hogy már fogyni van; de csupa
udvariasságból is be kell várnunk még elapad.“

Lys. „Tovább, Hold!“

Hold. „Mince egyik mondani valóm, csak hogy ez a lámpás a hold;
én a holdbéli ember vagyok; ez a tisztebökör az én bók,
rom; ez a kutya az én kutyám.“

Dem. „No hát mind ennek a lámpásban kellene lenni; mert mind
ezek a holdban vannak. De esendőség! Hol jö Thibe.“

Thibe jö.

Thib. „Ez a kina sirja. — De hol az én rózsám?“

Orosz. „O-oh“ [Oroszlán ordít, Thibe elfut.]

Dem. „Helyes a bögés, Oroszlán!“

Thea. „Helyes az elfutás, Thibe!“

Kip. „Helyes a világitás, Hold! — Igazán, a hold igen kegyesen
lát. [Oroszlán ördögöpi Thibe fátjátát s el.]

Thea. „Helyes a lépés, Oroszlán!“

Dem. „Uxtán jöve Pyramus.“

Lys. „E elinats az oroszlán.“

Pyramus jö.

Pyr. „Kökönyöm, kedves hold, napsugármaidat,
kökönyöm, hold, tiszán fénylő világodot
Hogy kegyed tündéklő aranyozott árja
Ha Thibe keményei kemem elé tarja.“

De hó! mi baj!

De mérd, mi jaj!

Mi jónyai fájdalom!

Dem, látod ezt?

Mégsem merészt?

Oh, kincsem, angyalom!

Köndöd lehullt!

Hah! vérbe jült?

Té fúriák, jövel!

Oh végzet! sors!

Öh, vágj, taposs!

Rontó, rúzd, oltsd eltem'el!“

mind így

Thos. E fajitalom, meg egy kedvesünk halála, akárki is jönnéne
lenne.

Kip. Vessék el ha nem fránom az istenadéka.

Py. " Oh termézet! hogy is jülsél orvoslóként,
Mely így csiffa' legyen a legzsebb szép leány,
Ki sebb, mint a mennyi — azai már csak vala —
Él, szerezett, bajola, kacintosa valaha.

Hully köny! szakadj!
É se kard, akadj,
Pyram! keblébe, így!
É se balra, hol
É se jobbra, dobol.
Még halok: így, így, így.
Már meghalok,
Elpatkolok!
Lelkém az égbe száll;
Méggy, ki, nyel.
Hold, lust, el, el!
Hal-ál! hal-ál! hal-ál!

[Meghal. Holdv. el.

Thos. Nem hal-ál, hanem ember-ál, mere emleget megállá a farak.

Lys. Nem is ember áll, mere meghalt az így eldől.

Dem. De egy szörvös meg feltámaszthatja, s akkor hiszül, hogy
szamárt áll.

Kip. De nincs meggy, el a holdvilág, mielőtt Thibe virojaire s
keresni kedveset?

Thos. Megtalálhatja csillagjengűt is. Itt jó már; az ő keresve
bevegti a darabot.
Thibe jó.

Kip. Egy ily Pyramuséé nem igen érdemes soki keveregés,
romélen kurtia lesz.

Dem. Egy profum is lenyomná a mértiget, ha szeregyőbe vernék:
Pyramus-e különb vagy Thibe. Amaz felsőnek: "útkén
szalmaz!" ez nincsk: "útkén úrgalmaz!"

Lys. Már észrevesse azokkal a kedves szemével.

Dem. Éi ekképen nyugodt, videlicet. —

This.
" Akkor, tubám?
Mit! hárta tá?
Pyramus! kelj na fel!
Már! néma? holt?...
Óh, siri bolt
Ledje szép szemed' el?
É léljöm-ajk,
Cserecsnye-ort,
Kökörösín - sárge kép:
Nincs, nincs seken!
Szemed lehung!
Vols bár, mint zöld hagyma, szép.
Oh, hatom lány!
Téj- halvány,
Közű párkák, ele!
Már isatok e
Vetloba be,
Ma élte felymét elstél.

Nyelv, szél se, csill! /
 Mű kard, be itt! /
 Fhisbénék halmi kö?.... /
 Isten veled /
 Et mind, ki szerel! /

Adjo! adjo! adjo! [Meghal.]

Theo. Már csak az Orvostan meg a Holdvilág maradt, a többet elszakítani.

Dem. No meg a Fal.

Zub. Nem a! kérem alábbán. A fal, mely atyjait telket választ, /
 sa, le van döntve. — De nem miltóztatik megneve az epen /
 lögust, vagy meghallgatni két emberünk Bergomazka /
 sáncát?

Theo. Csak epilogust ne! Kérlek; egy ilyen játék nem stóru /
 mentésigre. Semmi mentésig! Minden, ha minden fteraplo /
 meghal, egyiket sem ikó gánzolni. De, isten engem! /
 ha az, ki e da rabos irra, Pyramus játéka s végül /
 Thise harigonyakülöjére feladása magat: így ez /
 felsége egy tragédia lesz volna; de így is nagyon hü /
 es remek volt az előadás. Itanem lássuk a bergom /
 masokot; az epilog maradjon.

[Tánc.]

Tizenkettőt jött a vadnyelvi éjfel. — /
 Alarmi, hívek; flettemóra ez. /
 Félő, a reggelt akkép túl heverjük, /
 s mint időn túl virraszók ez éjfel. /
 E kizselyoghato raskos darab /
 jól megusala a tomha talbu estet. — /
 Barátiim, ágyba. — Kés hélig legyen /
 Mulasság, sáridő völgyön-hegyen.

[Et mind.]

II. Kín.

Puck jö.

Puck.

Már üvölt az orvostan, /
 Holdra ordít s' csikall; /
 Durva szántó horkolván /
 Torhos napra nyugszik az. /
 Már úszókben s' a lúz; /
 Vízjog a harsány kúvít, /
 Nyavalyást kétségbe ür: /
 szempedővel álmodik. /
 Már az éjnek e szakán /
 Nyitra minden fivőrem: /
 Sár a télek mind a hány, /
 Nőpevül a czimlertem. /
 És mi, hármas Hekate /
 Hintajával kik futunk /
 Mint az átom mint az éj: /
 Kást, tündérek, vigadunk. /
 Szent e hajlek, e küstob — /
 Csitt egér! egy hang se több — /
 Engem küldtek seprűvel /
 Hogy porát söpögjem el.

Oberon és Titania kíséretet jönnek.

#19. 57

Obe.

Almos ill' lú'z, kandale:
Fény lobogjon, bűv-sugar;,
Lejtven a tünde' s manó,
Mint beborrul kis madár.
E' e vig dall, let s ala'
Popja rá' mind, s mondja rá'.

Tisa.

Itak szorint elött te dalld:
Minden szóra zöngé dall;
Mig tünde'id hára lejt
E' megajduk ere a helyt.

Ének.

Obe.

Most e hártan szél vészünk,
Nap költéig itt leszünk. —
E' jó-ágyhöz letelebb!
Minden áldást rá' e nép:
Kegy a farj, mi ott terem,
Legyen boldog, végtelen.
Mind a hártan ifju pár
Mig legyen mig földön jár;
Soha tülük szaimaxól
Te gy ad'xron testi jolt:
Anyajegy, nyugajk, sömör,
Rácsudalott frem-csömör
S mi anyakát friggent,
Magzaton ne legyen itt. —
Lü-harmattal szentelünk;
Minden tünde' jó velünk,
Kiki szentel egy kóbat,
S megajduk e palotát:
Lakja mindig béke, uend,
S legyen át'ofu ura bent. —

Most szállj;
Még se állj;
Reggelig hozzám találj.

[Obe., Tisa., kíséret el.

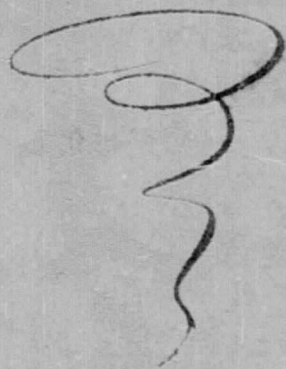
Puck.

Ha mi árnyak nem vesztünk,
Fondoljátok, s mentve tessünk:
Kegy az atom megkerest,
S ükröze' e kepeket.
E' csakély, meddó mesét,
Mely csak atom, semmiség,
Néke wofe el úri kegy,
Másson ottan jobban megy.
S a mint embertöge Puck
E' nevem: ha megkapjuk

50.

Hogy mi se kímél a fulánk,
Lova' vesztünk e hibánk,
Máskint a nevem ne Puck,
Legyen inkább egy harag. -
Mert, uraim, jó' leszakát. -
Tel, tapasztra hát, ki jó barát,
S Robin megjavítja magát. [El.]

SFARSGIT